

ΟΛΓΑΣ ΚΟΚΚΙΝΑΚΗ-ΕΙΡ. ΚΑΛΛΙΑΤΑΚΗ

ΚΑΙΝΗ

ΔΙΑΘΗΚΗ

ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ

002
ΚΛΣ
ΣΤ2Α
992

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Ν. ΑΔΙΚΙΩΤΗΣ & ΥΙΟΙ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ήλεκτρονικό Εκπαιδευτικό Πολύμητρο

9 69 TAB

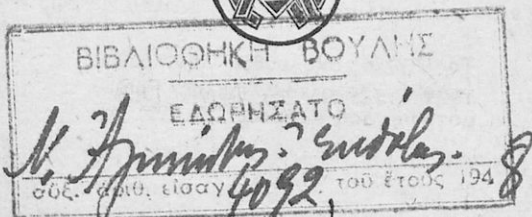
Όλυ. Κοκκινάκη - Είρ. Καλλιτάκη

Κοκκινάκη (Όλυ) / Καλλι-
τάκη (Είρ)

ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

Δ' Τάξεως Δημοτικού

ΕΚΔΟΣΗ ΠΡΩΤΗ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Ν. ΑΛΙΚΙΩΤΗΣ & ΥΙΟΙ
ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ 6 - ΑΘΗΝΑΙ

002
ΚΛΣ
ΣΤ2Α
992

Κάθε γνήσιο αντίτυπο έχει την υπογραφήν ενός από τους συγγραφείς και τη σφραγίδα του εκδότη.

[Faint handwritten signature]

Τò βιβλίο ακολουθεῖ τὴν ὀρθογραφία τῆς «Νεοελληνικῆς Γραμματικῆς» τοῦ Κράτους. (Ο. Ε. Σ. Β.)

Τυπογραφεῖον Ν. ΑΛΙΚΙΩΤΗ & ΥΙΩΝ — Παρῶν 2 — Ἀθῆναι

Α'—ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

Γέννηση τῆς Θεοτόκου

Σὲ μιὰ μικρὴ πόλη τῆς Γαλιλαίας, τὴ Ναζαρέτ, ζοῦσαν δυὸ εὐσεβεῖς καὶ ἐνάρετοι ἄνθρωποι, ὁ Ἰωακείμ καὶ ἡ γυναίκα του ἡ Ἄννα.

Αὐτοὶ εἶχαν γεράσει πολὺ καὶ δὲν εἶχαν ἀποκτήσει παιδιά.

Γι' αὐτὸ παρακαλοῦσαν τὸ Θεὸ νὰ τοὺς στείλῃ ἓνα παιδί καὶ νὰ τὸ ἀφιερῶσουν σ' αὐτόν.

Ὁ Θεός, ποὺ ἀκούει τὴν προσευχὴ τῶν καλῶν ἀνθρώπων, ἄκουσε καὶ τὴν προσευχὴ τοῦ Ἰωακείμ καὶ τῆς Ἄννας καὶ τοὺς ἔστειλε μιὰ κόρη, ποὺ τὴν ὀνόμασαν Μαριάμ ἢ Μαρία.

Ἀπὸ τῆ Μαριάμ ἀργότερα γεννήθηκε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ γι' αὐτὸ ἡ Μαρία κατόπιν ὀνομάστηκε καὶ Θεοτόκος, δηλαδὴ μητέρα τοῦ Θεοῦ.

Τὴ γέννηση τῆς Θεοτόκου ἐορτάζει ἡ ἐκκλησία μας στὶς 8 Σεπτεμβρίου.

Δίδαγμα: Ὁ Θεὸς ἀκούει τὴν προσευχὴ τῶν καλῶν ἀνθρώπων.

Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου

Ὅταν ἡ Μαριάμ ἔγινε τριῶν χρονῶν, οἱ γονεῖς της, σύμφωνα μὲ τὴν ὑπόσχεση ποὺ εἶχαν δώσει στὸ Θεό, τὴν ἔφεραν καὶ τὴν ἀφιέρωσαν στὸ ναό. Ἐκεῖ τὴν παράδωσαν στοὺς ἱερεῖς, κι' ἐκείνη ὑπηρετοῦσε καὶ λάτρευε τὸ Θεὸ μ' ὅλη της τὴν ψυχή.

Στὸ ναὸ ἔμεινε 12 χρόνια κι' ἔπειτα γύρισε στὴν πατρίδα της τὴ Ναζαρέτ.

Στὸ μεταξύ ὅμως εἶχαν πεθάνει οἱ γονεῖς της, καὶ οἱ ἱερεῖς, ποὺ εἶχαν ἐκτιμήσει τὶς ἀρε-

Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου

τές της, τὸν καιρὸ ποὺ ἔμενε στὸ ναὸ γιὰ νὰ μὴ μείνη ὀλομόναχη στὸν κόσμο, τὴν ἀρραβώνιασαν μ' ἓνα ἀνδρα εὐσεβῆ καὶ δίκαιο, τὸν μαραγκὸ Ἰωσήφ, ποὺ καταγόταν ἀπὸ τὴν οἰκογένεια τοῦ Δαβίδ.

Αὐτὸ ἔγινε, γιὰτὶ ἦταν θέλημα τοῦ Θεοῦ νὰ μὴ μείνη ἀπροστάτευτη ὅταν θὰ γεννηθῆ ὁ Χριστὸς κι' ὅσο θάνατι μωρό.

Ἡ ἀφιέρωση τῆς Μαρίας στὸ ναὸ λέγεται Εἰ-

σόδια καὶ ἐορτάζεται στὶς 21 Νοεμβρίου.

Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου

Μιὰ μέρα, ἐκεῖ ποὺ καθόταν ἡ Μαρία στὸ σπίτι της καὶ ἐργαζόταν, παρουσιάστηκε ὁ ἄγγελος Γαβριήλ, τῆς ἔδωσε ἓνα κρίνο καὶ τῆς εἶπε :

«Χαίρε, κεχαριτωμένη Μαρία, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ. Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξὶ καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου».

Δηλαδή: «Χαίρε, Μαρία, ποῦ εἶσαι ἢ πιὸ εὐλογημένη ἀπ' ὄλες τὶς γυναῖκες. Ὁ Κύριος εἶναι μαζί σου».

Ἡ Μαρία ὄταν εἶδε τὸν ἄγγελο καὶ ἄκουσε τὰ λόγια τοῦ φοβήθηκε.

Ὁ ἄγγελος ὅμως τῆς ἔδωσε θάρρος καὶ τῆς εἶπε:

«Μὴ φοβάσαι, Μαρία. Ὁ Θεὸς μ' ἔστειλε νὰ σοῦ πῶ, πῶς θὰ γεννήσης τὸ Σωτήρα τοῦ κόσμου, καὶ γι' αὐτὸ θὰ σὲ μακαρίζουν ὅλες οἱ γενεές».

Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου

Τότε ἡ Μαρία ρώτησε τὸν ἄγγελο:

«Καὶ πῶς θὰ γίνῃ αὐτό, ποῦ ἐγὼ εἶμαι μιὰ φτωχὴ κόρη;»

Ὁ ἄγγελος ἀπάντησε:

«Ἡ δύναμη τοῦ Θεοῦ θάρθη σὲ σένα καὶ τὸ παιδί ποῦ θὰ γεννηθῆ θὰ εἶναι ἀπὸ Πνεῦμα Ἅγιο».

Ἡ Μαρία τότε γονάτισε μπροστὰ στὸν ἄγγελο καὶ τοῦ εἶπε:

«Είμαι ταπεινή δούλη του Κυρίου. Ἄς γίνῃ τὸ θέλημά του».

Ἀπὸ κείνη τὴ στιγμή ἡ Μαρία ἔμεινε ἔγκυος. Ὁ ἄγγελος ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ χάθηκε ἀπὸ μπροστά της.

Τὰ λόγια πού εἶπε ὁ ἄγγελος στὴ Μαρία τὰ λέμε Εὐαγγελισμό τῆς Θεοτόκου, δηλαδή εὐχάριστη ἀγγελία γιὰ τὴ γέννηση τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ ἐκκλησία μας ἑορτάζει τὸν Εὐαγγελισμό τῆς Θεοτόκου στὶς 25 Μαρτίου, ψάλλεται δὲ τὸ παρακάτω ἀπολυτίκιο :

«Σήμερον τῆς σωτηρίας ἡμῶν τὸ κεφάλαιον καὶ τοῦ ἀπ' αἰῶνος μυστηρίου ἡ φανέρωσις. Ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, υἱὸς τῆς Παρθένου γίνεται καὶ Γαβριὴλ τὴν χάριν εὐαγγελίζεται. Δι' ὃ καὶ ἡμεῖς σὺν αὐτῷ τῇ Θεοτόκῳ βοήσωμεν· χαῖρε, κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ».

Δηλαδή: «Σήμερα, μὲ τὸν Εὐαγγελισμό τῆς Θεοτόκου, ἔρχεται ἡ σωτηρία στοὺς ἀνθρώπους καὶ φανερώνεται τὸ μυστήριο, πού ἀπὸ πολλὰ χρόνια εἶχαν πῆ οἱ προφῆτες. Ὁ Γαβριὴλ φέρνει τὴν εἶδηση στὴν Παρθένα, πὼς ὁ γιὸς τοῦ Θεοῦ θὰ γίνῃ καὶ γιὸς της. Γι' αὐτὸ κι' ἐμεῖς μαζί του ἄς φωνάξωμε: Χαῖρε, χαριτωμένη Μαρία, ὁ Θεὸς εἶναι μαζί σου».

Δίδαγμα : Τὰ ἀδύνατα στοὺς ἀνθρώπους εἶναι δυνατὰ στὸ Θεό.

Κοίμησις τῆς Θεοτόκου

Ὅπως θὰ δοῦμε παρακάτω, ἡ Παρθένα Μαρία γέννησε τὸν Ἰησοῦ Χριστό.

Ἀμα σταυρώθηκε ὁ Ἰησοῦς, ἡ Θεότοκος ἔμεινε στὸ χωριὸ Γεσθημανῆ, πού βρισκόταν κοντὰ στὰ Ἱεροσόλυμα, στὸ σπίτι τοῦ Ἰωάννη, τοῦ ἀγαπημένου μαθητῆ τοῦ Χριστοῦ, πού τὴν πῆρε κοντά του καὶ τὴν προστάτευε, ἀπὸ τὴ μέρα τῆς σταύρωσης.

Ἦμα ἔνοιωσε πὼς θὰ πέθαινε, εὐχήθηκε στὸ Θεὸ νὰ δίνη εἰρήνη σ' ὄλο τὸν κόσμο. Κατόπιν εὐλόγησε τοὺς Ἀποστόλους, πού εἶχαν μαζευτῆ κοντά της, καὶ πέθανε.

Οἱ Ἀπόστολοι ἔθαψαν τὸ Ἅγιο σῶμα της στὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν.

Τὸ θάνατο τῆς Παναγίας, πού λέγεται Κοίμηση τῆς Θεοτόκου, ἐορτάζει ἡ ἐκκλησία μας στὶς 15 Αὐγούστου καὶ ὀρίζει, πρὸς τιμὴν Της, καὶ 15 ἡμερῶν νηστεία. Ψάλλεται δὲ τὸ ἐξῆς ἀπολυτίκιο :

«Ἐν τῇ γεννήσει τὴν παρθενίαν ἐφύλαξας, ἐν τῇ κοίμῃ τὸν κόσμον οὐ κατέλειπες, Θεοτόκε. Μετέστης πρὸς τὴν ζωὴν, μήτηρ ὑπάρχουσα τῆς ζωῆς καὶ ταῖς πρεσβείαις ταῖς σαῖς λυτρομένη ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν».

Δηλαδή: «Καὶ μετὰ τὴ γέννηση τοῦ Χριστοῦ ἔμεινες ἀγνή καὶ μετὰ τὸ θάνατο δὲν ἐγκατέλειπες τὸν κόσμο, Θεοτόκε. Ἐφυγες ἀπὸ τὴ ζωὴ, ἐσὺ πού εἶσαι ἡ μητέρα τῆς ζωῆς, καὶ παρακαλοῦμε νὰ μεσιτεύης στὸ Θεὸ γιὰ τὴ σωτηρία τῶν ψυχῶν μας».

Δίδαγμα: Ὅποιος ταπεινώνει τὸν ἑαυτό του, ὑψώνεται ἀπὸ τὸ Θεό.

Β'—ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΗ ΤΟΥ ΒΑΠΤΙΣΤΗ

Γέννηση τοῦ Ἰωάννη

Στὴν Ἱερουσαλήμ, ζοῦσε ἕνας ἱερέας ποῦ ὀνομαζόταν Ζαχαρίας. Αὐτὸς εἶχε γυναίκα τοῦ τὴν Ἐλισσάβητ.

Καὶ οἱ δύο ἦταν εὐσεβεῖς καὶ δίκαιοι ἄνθρωποι. Εἶχαν ὅμως γεράσει καὶ δὲν εἶχαν παιδιά. Γι' αὐτὸ ἦταν πολὺ λυπημένοι καὶ παρακαλοῦσαν τὸ Θεὸ νὰ τοὺς στείλῃ ἕνα παιδί.

Τέλος ὁ Θεὸς ἄκουσε τὴν προσευχὴ τους. Μιὰ μέρα, ἐκεῖ ποῦ ὁ Ζαχαρίας θύμιαζε στὸ ἱερὸ καὶ προσευχόταν μὲ τὴν καρδιά του, παρουσιάστηκε ἄγγελος καὶ τοῦ εἶπε ὅτι ἡ γυναίκα του θὰ γεννήσῃ γιό, ποῦ θὰ ὀνομαστῇ Ἰωάννης καὶ ποῦ θὰ γίνῃ μεγάλος ἄνθρωπος καὶ θὰ διδάξῃ τὸν κόσμον.

Μὰ ὁ Ζαχαρίας δὲν τὸ πίστεψε καὶ εἶπε στὸν ἄγγελο: «Πῶς θὰ γίνῃ αὐτό, ποῦ ἐγὼ καὶ ἡ γυναίκα μου εἴμαστε γέροι;»

Καὶ ὁ ἄγγελος τοῦ ἀποκρίθηκε:

«Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἄγγελος Γαβριὴλ καὶ μ' ἔστειλε ὁ Θεὸς νὰ σοῦ ἀναγγείλω, ὅτι θ' ἀποκτήσῃς γιό. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν πίστεψες ἀμέσως στὰ λόγια μου, θὰ μείνης ἀλαλος καὶ κουφός, ὡς τὴ μέρα ποῦ θὰ γεννηθῇ τὸ παιδί».

Καὶ ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη, ὁ Ζαχαρίας ἔμεινε ἀλαλος καὶ κουφός.

Ἄφου πέρασαν ἔννια μῆνες ἀπὸ τότε, ἡ Ἐλισσάβητ ἐγέννησε ἕνα γιό.

Μετὰ ὀχτῶ μέρες, κατὰ τὴ συνήθεια τῶν

Ὁ ἄγγελος παρουσιάζεται στοὺς Ζαχαρία

Ἑβραίων, μαζεύτηκαν ὅλοι οἱ συγγενεῖς στοὺς σπῆ-
τι τους, γιὰ νὰ τοὺς συγχαροῦν καὶ νὰ δώσουν
καὶ τὸ ὄνομα στοὺς παιδί.

Ὅλοι ἔλεγαν νὰ ὀνομαστῆ Ζαχαρίας. Μὰ ἡ
Ἐλισάβετ εἶπε πῶς ἔπρεπε νὰ ρωτήσουν τὸν
πατέρα τοῦ παιδιοῦ.

Οἱ συγγενεῖς τότε μὲ νοήματα ζητοῦσαν ἀπὸ
τὸν Ζαχαρία νὰ δώσῃ τὸ ὄνομα ποῦ ἤθελε στοὺς
παιδί.

Ὁ Ζαχαρίας ἔγραψε σὲ μιὰ πλάκα τὸ ὄνομα
Ἰωάννης, καὶ ἀμέσως λύθηκε ἡ γλῶσσα του καὶ
ἄρχισε νὰ μιλῆ καὶ νὰ δοξάζῃ τὸ Θεό.

Ἀργότερα ὁ Ἰωάννης ὀνομάστηκε καὶ Πρό-
δρομος, γιὰ τὴν γεννήθηκε πρωτύτερα ἀπὸ τὸ Χρι-
στοὺ καὶ τοῦ προετοίμασε τὸ δρόμο.

Τὴ γέννηση τοῦ Ἰωάννη τὴν ἑορτάζουμε στὶς 24 Ἰουνίου.

Δίδαγμα: Ὁ Θεὸς ἀκούει τὴν προσευχὴ τῶν καλῶν ἀνθρώπων.

Τὸ κήρυγμα τοῦ Ἰωάννη

Ὁ Ἰωάννης μεγάλωνε μέρα μὲ τὴν ἡμέρα.

Ὅταν ἔγινε ἄνδρας, ἦρθε στὴν ἔρημο τῆς Ἰουδαίας, στὸν Ἰορδάνη ποταμό.

Ἐκεῖ προσευχόταν στὸ Θεό, ἔτρωγε ἀκρίδες καὶ μέλι ἄγριο, φοροῦσε φόρεμα ἀπὸ τρίχες καμῆλας καὶ ζώνη δερμάτινη στὴ μέση του.

Ὁ Ἰωάννης ἐκήρυττε στὴν ἔρημο τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ, συμβούλευε τοὺς ἀνθρώπους νὰ μεταβιῶσουν, γιατί θὰ τιμωρηθοῦν ἀπὸ τὸ Θεό.

Ὅσοι ἄκουαν σ' αὐτὸν καὶ μετάνιωσαν, βαφτίζονταν ἀπ' αὐτὸν στὸν Ἰορδάνη ποταμό, γιὰ νὰ καθαριστοῦν ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες τους.

Ὁ Ἰωάννης ἔλεγε σ' αὐτοὺς ποὺ βαφτίζονταν: «Ἐγὼ τώρα σὰς βαφτίζω μὲ νερό. Ἐκείνος ὅμως ποὺ ἔρχεται πίσω μου, ὁ Χριστός, ποὺ δὲν μπορῶ νὰ λύσω οὔτε τὸ κορδόνι τῶν παπουτσιῶν του, θὰ σὰς βαφτίσει μὲ Πνεῦμα Ἅγιο».

Ἐπειδὴ ὁ Ἰωάννης βάφτιζε τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἀργότερα βάφτισε καὶ τὸ Χριστό, ὀνομάστηκε καὶ Βαπτιστής.

Ἡ ἀποκεφάλιση τοῦ Ἰωάννη

Στὸν Ἰορδάνη ποταμὸ μαζεύονταν πολλοὶ ἄνθρωποι γιὰ ν' ἀκούσουν τὸ κήρυγμα τοῦ Ἰωάννη. Ὁ λαὸς τὸν θαύμαζε καὶ τὸν σεβόταν πολὺ, καὶ τὸν ὀνόμαζε ἄνθρωπο τοῦ Θεοῦ. Μερικοὶ μάλιστα νόμισαν πὼς ἦταν ὁ γιὸς τοῦ Θεοῦ, μὰ ὁ Ἰωάννης τοὺς ἔλεγε, πὼς ὁ γιὸς τοῦ Θεοῦ ἔρχεται πίσω του.

Ὁ Ἰωάννης κατηγοροῦσε πολὺ τοὺς ἀσεβεῖς καὶ ἄδικους ἀνθρώπους. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, βασιλείας τῆς Γαλιλαίας ἦταν ἕνας ἄνθρωπος ἄμαρτωλός, ὁ Ἡρώδης Ἀντύπας.

Αὐτὸς εἶχε πάρει γιὰ σύζυγο, τὴ γυναῖκα τοῦ ἀδερφοῦ του, τὴν Ἡρωδιάδα.

Ὁ Ἰωάννης κατέκρινε μπροστὰ στὸ λαὸ τὴ διαγωγή τοῦ Ἡρώδη καὶ τῆς Ἡρωδιάδας καὶ ἔλεγε, ὅτι ὁ Θεὸς θὰ τοὺς τιμωρήσῃ γιὰ τὶς ἁμαρτίες τους. Γι' αὐτὸ ὁ Ἡρώδης διέταξε νὰ φυλακίσουν τὸν Ἰωάννη. Μὰ καὶ στὴ φυλακὴ ἐκεῖνος ἐξακολουθοῦσε νὰ κακίζῃ τὸν Ἡρώδη καὶ τὴν Ἡρωδιάδα, πού ζητοῦσε εὐκαιρία νὰ τὸν ἐκδικηθῇ.

Ἡ εὐκαιρία δόθηκε στὴν Ἡρωδιάδα τὴν ἡμέρα πού ὁ Ἡρώδης ἐόρταζε τὰ γενέθλιά του.

Τὴ μέρα αὐτὴ ὁ Ἡρώδης εἶχε καλέσει σὲ τραπέζι ὅλους τοὺς μεγιστάνες του.

Μετὰ τὸ φαγητὸ ἡ κόρη τῆς Ἡρωδιάδας Σαλώμη χόρευε τόσο ὠραία, πού ὁ Ἡρώδης εὐχαριστήθηκε πολὺ καὶ τῆς ὀρκίστηκε ὅτι θὰ τῆς δώσῃ ὅτι τοῦ ζητοῦσε.

Ἡ Σαλώμη, κατὰ συμβουλὴ τῆς μητέρας της, ζήτησε τὴν κεφαλὴ τοῦ Ἰωάννη μέσα σ' ἕνα πιάτο.

Ὁ Ἡρώδης λυπήθηκε πολὺ, γιατί δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ θανατώσῃ τὸν Ἰωάννη. Ἐπειδὴ ὅμως εἶχε ὀρκιστῆ μπροστὰ σὲ τόσους καλεσμένους, δὲν μπόρεσε νὰ κάμῃ διαφορετικὰ καὶ διέταξε νὰ ἀποκεφαλίσουν τὸν Ἰωάννη καὶ νὰ δώσουν στὴν κόρη του τὴν κεφαλὴ του.

Ἡ διαταγὴ ἐγίνε ἀμέσως καὶ ἡ Σαλώμη, ἀφοῦ πῆρε τὸ κεφάλι τοῦ Ἰωάννη μέσα στὸ πιάτο, τὸ ἔφερε στὴ μητέρα της τὴν Ἡρωδιάδα.

Ὅταν οἱ μαθητὲς τοῦ Ἰωάννη ἔμαθαν τὸ θάνατό του, ἦρθαν στὴ φυλακὴ, πῆραν τὸ πτώμα του καὶ τὸ ἔθαψαν.

Ἡ ἀποκεφάλιση τοῦ Ἰωάννη

Ἡ ἐκκλησία μας τιμᾷ τὴ μνήμη τοῦ Ἰωάννη
στὶς 29 Αὐγούστου καὶ ἔχει ὀρίσει καὶ νηστεία
αὐτὴ τὴ μέρα.

Δίδαγμα : Πρέπει νὰ εἶμαστε δίκαιοι καὶ θεοφοβούμενοι.
Πρέπει νὰ λέμε πάντοτε τὴν ἀλήθεια, κι' ἂν ἀκόμη κινδυνεύει
ἡ ζωὴ μας.

Γ'—ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Όπως είδαμε πρωτύτερα, ή Παρθένα Μαρία ήταν άρραβωνιασμένη με τον μαραγκό Ίωσήφ, που καταγόταν από τή μικρή πόλη τής Ίουδαίας Βηθλεέμ.

Στόν Ίωσήφ παρουσιάστηκε άγγελος Κυρίου και του είπε, πως ή Μαρία θα γεννήση γιό, που θα είναι από Πνεύμα Άγιο και που δά σώση τον κόσμο από τις άμαρτίες.

Ή γέννηση του Χριστού

Έπειδή ο αυτοκράτορας του Ρωμαϊκού κράτους Καίσαρ Αύγουστος ήθελε νά μάθη πόσοι ήταν οι υπήκοοί του, διέταξε καθένας απ' αυτούς νά πάη στην ιδιαίτερή του πατρίδα για νά άπογραφή.

Αυτό έκαμαν και οι Ίουδαίοι που ήταν ύποταγμένοι στους Ρωμαίους.

Τότε και ο Ίωσήφ πήρε τή Μαρία έτοιμόγεννη, έφυγαν από τή Ναζαρέτ που κατοικούσαν και ήρθαν στη πατρίδα του τή Βηθλεέμ.

Έπειδή όμως στη Βηθλεέμ είχε μαζευτή πολύς κόσμος για νά καταγραφή, όλα τά ξενοδοχεία είχαν γεμίσει, και δέ βρήκαν τόπο για νά μείνουν ο Ίωσήφ με τή Μαρία.

Γι' αυτό αναγκάστηκαν νά μείνουν προσωρινά εκείνη τή νύχτα έξω από τή Βηθλεέμ, σε μιá σπηλιά, που έμεναν ζώα.

Τή νύχτα όμως αυτή, ή Μαρία γέννησε τό Χριστό, τό γιό του Θεού, και άφου τον σπαρ-

Ἡ γέννηση τοῦ Χριστοῦ

γάνωσε τὸν ἔβαλε μέσα σὲ μιὰ φάτνη πὺ ἔτρω-
γαν τὰ ἄλογα.

Κοντὰ στὴ σπηλιά, βοσκοὶ ἔβοσκαν τὰ πρό-
βατὰ τους.

Τὴ στιγμὴ λοιπὸν πὺ γεννήθηκε ὁ Χριστός,
αὐτοὶ εἶδαν παράδοξα πράγματα. Μιὰ ζωερὴ
λάμψη φώτισε τὸν οὐρανὸ καὶ πολλοὶ ἄγγελοι
κατέβαιναν καὶ ἔψαλλαν: « Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ
καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία ». Δη-
λαδὴ: « Δόξα στὸ Θεὸ τῶν οὐρανῶν, καὶ στὴ γῆ
ἄς βασιλέψη ἡ εἰρήνη, καὶ στοὺς ἀνθρώπους ἄς
ἔρθῃ ἡ χάρη τῆς σωτηρίας ».

Οἱ βοσκοὶ φοβήθηκαν πολὺ καὶ δὲν ἤξεραν
πῶς νὰ ἐξηγήσουν τὰ γενόμενα.

Τότε ἄγγελος Κυρίου παρουσιάστηκε σ' αὐ-
τοὺς καὶ τοὺς εἶπε:

« Μὴ φοβάστε. Ἦρθα νὰ σᾶς ἀναγγεῖλω χαρὰ μεγάλη, πὺ θὰ εἶναι χαρὰ γιὰ ὅλο τὸν κόσμο. Γεννήθηκε σήμερα ὁ Σωτῆρας τοῦ κόσμου. Πηγαίνετε στὴ σπηλιὰ καὶ θὰ βρῆτε τὸ παιδί σπαργανωμένο μέσα στὴ φάτνη τῶν ἀλόγων. Προσκυνήσετε το καὶ δοξάσετε τὸ Θεό ».

Ἀμέσως οἱ βοσκοὶ ἀφῆκαν τὰ πρόβατά τους, πῆγαν στὴ σπηλιὰ, καὶ βρῆκαν τὴ Μαρία καὶ τὸ παιδί, ὅπως τοὺς εἶπε ὁ ἄγγελος, καὶ ἀφοῦ τὸ προσκύνησαν, ἔφυγαν δοξάζοντας τὸ Θεό.

Τὴ γέννηση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τὴν ἐορτάζει ἡ ἐκκλησία μας στὶς 25 Δεκεμβρίου. Ψάλλονται δὲ τὰ παρακάτω τροπάρια :

« Ἡ γέννησις σου, Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἀνέτειλε τῷ κόσμῳ τὸ φῶς τὸ τῆς γνώσεως. Ἐν αὐτῇ γὰρ οἱ τοῖς ἄστροις λατρεύοντες ὑπὸ ἀστέρος ἐδιδάσκοντο, σὲ προσκυεῖν, τὸν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης, καὶ σὲ γινώσκειν, ἐξ ὕψους ἀνατολῆν. Κύριε, δόξα σοι ».

Δηλαδή: « Ἡ γέννησή σου, Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἔδειξε στὸν κόσμο τὸ φῶς τῆς γνώσης (γνώρισε ὁ κόσμος τὸν ἀληθινὸ Θεό). Τότε οἱ λαοί, πὺ λάτρευαν τὰ ἄστρα σὰν θεοὺς, διδάχθηκαν ἀπὸ ἓνα ἄστρο νὰ προσκυνοῦν Σὲ μόνο, πὺ εἶσαι ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης καὶ νὰ γνωρίζουν Σέ, πὺ φανερώθηκες ἀπὸ ψηλὰ καὶ εἶσαι δοξασμένος ».

« Χριστὸς γεννᾶται, δοξάσατε. Χριστὸς ἐξ οὐρανῶν, ἀπαντήσατε. Χριστὸς ἐπὶ γῆς. Ὑψώθητε. Ἄσατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ καὶ ἐν εὐφροσύνῃ ἀνυμνήσατε λαοί, ὅτι δεδόξασται ».

Δηλαδή: « Ὁ Χριστὸς γεννᾶται. Δοξάσετέ τον ὅλοι οἱ λαοί. Ὁ Χριστὸς βρίσκεται στὴ γῆ. Ὑψώθητε ὡς αὐτόν. Ψάλλετε στὸ Θεὸ ὅλοι πὺ κατοικεῖτε στὴ γῆ καὶ ὑμνήσετέ τον μὲ χαρὰ, γιὰτὶ εἶναι δοξασμένος ».

Οι μάγοι προσκυνούν τὸ Χριστὸ

Ἡ προσκύνηση τῶν μάγων

Τότε πού ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία βρίσκονταν ἀκόμα στὴ Βηθλεέμ, ξεκίνησαν ἀπὸ τὴν Ἄνατολή καὶ ἦρθαν στὴν Ἱερουσαλήμ τρεῖς μάγοι, σοφοὶ ἄνθρωποι, καὶ ρωτοῦσαν πού γεννήθηκε ὁ βασιλιάς τῶν Ἰουδαίων.

Οἱ μάγοι αὐτοὶ ἔλεγαν, πῶς εἶδαν ἐκεῖ ἕνα ἄστρο πολὺ λαμπερὸ καὶ ἀπ' αὐτὸ κατάλαβαν πῶς θὰ γεννήθηκε κάποιος μεγάλος βασιλιάς κι' ἔρχονταν γιὰ νὰ τὸν προσκυνήσουν.

Ἄμα ὁ βασιλιάς τῶν Ἰουδαίων Ἡρώδης ἀκουσε πῶς γεννήθηκε νέος βασιλιάς, ταραχτήκε πολὺ, ἐπειδὴ φοβήθηκε μήπως ἀργότερα τοῦ πάρη τὴ βασιλεία.

Γι' αὐτὸ κάλεσε ὅλους τοὺς σοφοὺς καὶ τοὺς ἱερεῖς τῆς χώρας του, γιὰ νὰ μάθη ἀπ' αὐτοὺς ποῦ γεννήθηκε ὁ Χριστός, ὁ νέος βασιλιάς.

Ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν, πῶς σύμφωνα μὲ τὰ λόγια τῶν Προφητῶν, ὁ Χριστὸς θὰ γεννιόταν στὴ Βηθλεέμ τῆς Ἰουδαίας.

Ὁ Ἡρώδης, γιὰ νὰ μάθη ποιά ἡλικία εἶχε τότε ὁ Ἰησοῦς, κάλεσε κρυφὰ τοὺς μάγους καὶ ἔμαθε ἀπ' αὐτοὺς ποιά ἐποχὴ ἀκριβῶς φάνηκε τὸ ἄστρο στὴν ἀνατολή.

Ἀφοῦ τὸ ἐξακρίβωσε, εἶπε στοὺς μάγους νὰ πᾶνε στὴ Βηθλεέμ, γιὰ νὰ πληροφορηθοῦν γιὰ τὸ παιδί καὶ κατόπι νὰ γυρίσουν νὰ τοῦ ποῦνε τί ἔμαθαν, γιατί ἤθελε τάχα κι' αὐτὸς νὰ πάη νὰ τὸ προσκυνήσῃ, ἐνῶ πραγματικά, εἶχε σκοπὸ νὰ τὸ σκοτώσῃ.

Οἱ μάγοι ἔφυγαν ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ. Τοὺς ὀδηγοῦσε τὸ ἄστρο ποῦ εἶδαν στὴν ἀνατολή.

Μιὰ στιγμή, τὸ ἄστρο στάθηκε πάνω ἀπὸ τὴ σπηλιά, ποῦ ἦταν ὁ Χριστός.

Αὐτοὶ χαρούμενοι μπῆκαν μέσα καὶ βρῆκαν τὸ παιδί στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας του. Ἀμέσως γονάτισαν καὶ τὸ προσκύνησαν, καὶ τοῦ χάρισαν πολλὰ δῶρα, χρυσάφι, γιὰ νὰ δείξουν πῶς ἦταν βασιλιάς, λιβάνι, γιὰ νὰ δείξουν πῶς ἦταν Θεός, καὶ σμύρνα, γιὰ νὰ δείξουν πῶς ἦταν ἄνθρωπος.

Ἐπειτα ἔφυγαν, μὲ σκοπὸ νὰ γυρίσουν στὴν Ἱερουσαλήμ καὶ νὰ ποῦν στὸν Ἡρώδη πῶς βρῆκαν τὸ Χριστό.

Μὰ ἄγγελος Κυρίου τοὺς ὀδήγησε καὶ ἔφυγαν ἀπὸ ἄλλο δρόμο γιὰ τὴν πατρίδα τους καὶ ἄφησαν τὸν Ἡρώδη νὰ τοὺς περιμένῃ.

Ὁ Ἰησοῦς στὴν Αἴγυπτο

Ἄμα ἔφυγαν οἱ μάγοι, ἄγγελος Κυρίου πα-

ρουσιάστηκε στὸν Ἰωσήφ, στὸν ὕπνο του, καὶ τοῦ εἶπε:

«Ἰωσήφ, σὴκω, πάρε τὴ Μαρία καὶ τὸ παιδί, καὶ φύγετε στὴν Αἴγυπτο. Ἐκεῖ νὰ μείνετε ὡσὸ του σὲ εἰδοποιήσω, γιατί ὁ Ἡρώδης ἔχει σκοπὸ νὰ σκοτώσῃ τὸ παιδί».

Ὁ Ἰωσήφ ἀμέσως σηκώθηκε, πήρε τὴ Μα-

Ὁ Ἰησοῦς στὴν Αἴγυπτο

ρία καὶ τὸ παιδί καὶ ἔφυγαν, τὴν ἴδια νύχτα, γιὰ τὴν Αἴγυπτο.

Ἄμα εἶδε ὁ Ἡρώδης πὼς τὸν ξεγέλασαν οἱ μάγοι καὶ δὲ γύρισαν στὴν Ἱερουσαλήμ, θύμωσε πολὺ καὶ διέταξε τοὺς στρατιῶτες του νὰ πάνε στὴ Βηθλεέμ καὶ νὰ σφάξουν ὅλα τὰ παιδιὰ πού ἦταν ἀπὸ δυὸ χρονῶν καὶ κάτω. Γιατί λογάριάζε ἀπὸ τὸ χρόνον πού φανερώθηκε τὸ ἄστρο καὶ ὑπολόγιζε πὼς ὁ Χριστὸς

δὲν ἦταν ἀκόμα δυὸ χρονῶν. Ἔτσι, θὰ σφαζόταν κι' αὐτὸς μαζί με τ' ἄλλα παιδιὰ. Οἱ στρατιῶτες ἐκτελέσανε τὴ διαταγή, καὶ ἔσφαξαν 14 χιλιάδες ἀθῶα νήπια, μὰ ὄχι καὶ τὸ Χριστό, πού εἶχε φύγει με τοὺς γονεῖς του στὴν Αἴγυπτο.

Ὁ Θεὸς δὲν ἄφησε ἀτιμώρητη τὴν ἀπάνθρω-

πη αυτή πράξη του Ἡρώδη. Ἐπαθε μιὰ τρομερὴ ἀρρώστια, πού ἀφοῦ τὸν βασάνισε πολὺ, δυὸ ὀλόκληρα χρόνια, ἔφερε τὸ τέλος στὴ ζωὴ του.

Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Ἡρώδη, παρουσιάστηκε πάλι στὸν ὕπνο τοῦ Ἰωσήφ ἄγγελος Κυρίου καὶ καὶ τοῦ εἶπε νὰ φύγη ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο καὶ νὰ γυρίση πίσω στὴν πατρίδα του.

Ὁ Ἰωσήφ ἔκαμε ὅπως τοῦ εἶπε ὁ ἄγγελος καὶ γύρισε στὴ Βηθλεέμ. Ἐκεῖ ἔμαθε ὅτι, ἀντὶ τοῦ Ἡρώδη, βασίλευε ὁ σκληρὸς γιὸς του Ἀρχέλαος καὶ γι' αὐτὸ φοβήθηκε νὰ κατοικήσῃ ἐκεῖ.

Ὁδηγημένος ἀπὸ τὸν ἄγγελο πῆγε καὶ κατοίκησε στὴ Ναζαρέτ τῆς Γαλιλαίας καὶ γι' αὐτὸ ὁ Ἰησοῦς ὀνομάστηκε καὶ Ναζωραῖος.

Δίδαγμα: "Ἄλλα σκέφτονται οἱ ἄνθρωποι καὶ ἄλλα διατάζει ὁ Θεός.

Ὁ Θεὸς τιμωρεῖ τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους.

Ὁ Ἰησοῦς δώδεκα χρονῶν στὸ ναὸ

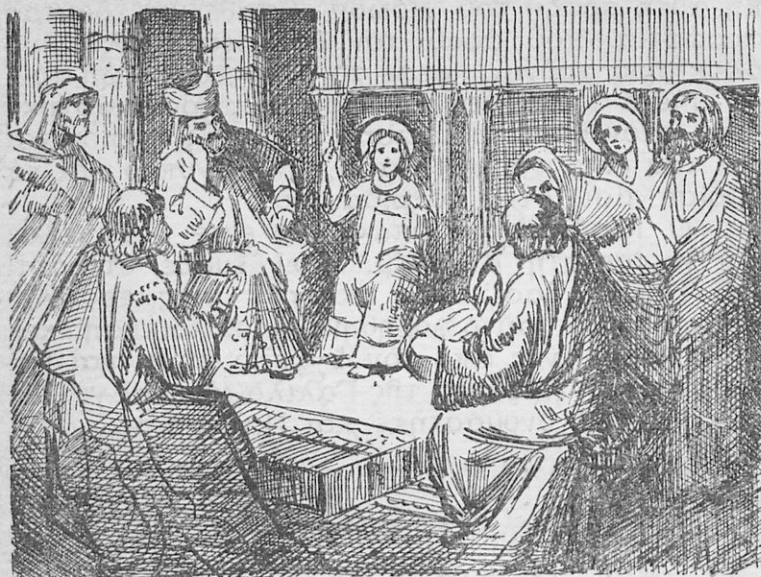
Οἱ Ἰουδαῖοι ἐόρταζαν τὸ Πάσχα τοὺς στα Ἱεροσόλυμα.

Κάθε χρόνο, ὁ Ἰωσήφ μετὰ τὴ Μαρία ἀνέβαιναν ἀπὸ τὴ Ναζαρέτ στὰ Ἱεροσόλυμα, γιὰ τὴ μεγάλη αὐτὴ ἐορτὴ. Μὰ δὲν ἔπαιρναν τὸν Ἰησοῦ μαζί τους, γιὰτὶ ἦταν μικρός, μόνο τὸν ἄφηναν στὴ Ναζαρέτ, μετὰ τοὺς συγγενεῖς τῆς μητέρας του.

Ὅταν ὅμως ὁ Ἰησοῦς ἐγίνε δώδεκα χρονῶν, οἱ γονεῖς του τὸν πῆραν κι' αὐτὸν μαζί τους.

Ὅταν τελείωσε ἡ ἐορτὴ, ὁ Ἰησοῦς καὶ ἡ Μαρία ἔφυγαν γιὰ τὴ Ναζαρέτ.

Στὸ δρόμο παρατήρησαν πὼς ὁ Ἰησοῦς δὲν ἐρχόταν μαζί τους. Αὐτὸ ὅμως δὲν τοὺς στενοχώρησε, ἐπειδὴ νόμισαν ὅτι θὰ ἐρχόταν πίσω μετὰ τοὺς συγγενεῖς τους. Ὅταν ὅμως τὸν ἀναζή-

Ἵσους δώδεκα χρονῶν στο ναό

τησαν καὶ δὲν τὸν βρῆκαν, φοβήθηκαν πολὺ καὶ ἀνήσυχοι γύρισαν πίσω στὴν Ἱερουσαλὴμ κι' ἐκεῖ τρεῖς μέρες τὸν ζητοῦσαν, μὰ δὲν τὸν ἔβρισκαν πουθενά.

Τέλος τὴν τρίτη μέρα τὸν βρῆκαν μέσα στο ναό, νὰ κάθεται ἀνάμεσα στοὺς ἱερεῖς, ν' ἀκούη, νὰ ρωτᾶ καὶ νὰ λέη σ' αὐτοὺς τόσα σοφὰ λόγια, πὺ ὄλοι θαύμαζαν τὴ σοφία -ου καὶ τὶς ὠραῖες ἀπαντήσεις πὺ ἔδινε.

Τότε ἡ μητέρα του τοῦ λέει:

«Παῖδί μου, τί ἔκαμες; Ὁ πατέρας σου κι' ἐγὼ σὲ ζητοῦμε κι' εἶμαστε πολὺ στενοχωρημένοι.»

Ἵσους ἀπάντησε μὲ σεβασμό:

«Γιατί μὲ ζητᾶτε; Δὲν τὸ ξέρετε πὺς πρέπει νὰ βρίσκωμαι στο σπίτι τοῦ πατέρα μου;»

Καὶ ἐννοοῦσε τὸ ναό τοῦ Θεοῦ.

Μὰ ἐκεῖνοι δὲν κατάλαβαν τί ἤθελε νὰ πῆ, μόνο τὸν πῆραν καὶ γύρισαν στὴ Ναζαρέτ. Ἐκεῖ ὁ Ἰησοῦς ἄκουε πάντοτε τοὺς γονεῖς του καὶ συμμορφωνόταν μὲ τὶς διαταγές τους.

Δίδαγμα: Τὰ παιδιά πρέπει νὰ σέβονται καὶ νὰ ὑπακούουν στοὺς γονεῖς τους. Αὐτὸ εὐχαριστεῖ τὸ Θεό.

Ἡ βάφτιση τοῦ Χριστοῦ

Ἄμα ὁ Ἰησοῦς ἔγινε τριάντα χρονῶν, ἦρθε στὸν Ἰορδάνη ποταμό, βρῆκε τὸν Ἰωάννη καὶ τοῦ ζήτησε νὰ τὸν βαφτίσει.

Ὁ Ἰωάννης δὲ δεχόταν μὲ κανένα τρόπο καὶ εἶπε:

«Κύριε, ἐγὼ ἔχω ἀνάγκη νὰ βαφτισθῶ ἀπὸ Σένα καὶ Σὺ ἐρχεσαι σὲ μένα;»

Μὰ ὁ Ἰησοῦς ἐπέμενε καὶ τοῦ ἀπάντησε:

«Εἶναι ἀνάγκη νὰ μὲ βαφτίσης, γιὰ νὰ γίνῃ τὸ θέλημα τοῦ πατέρα μου».

Τότε ὁ Ἰωάννης βάφτισε τὸν Ἰησοῦ στὸν Ἰορδάνη ποταμό.

Τὴν ὥρα ποὺ ὁ Ἰησοῦς ἐβγαίνει ἀπὸ τὸ νερό, ἀνοιξαν οἱ οὐρανοὶ καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ κατέβηκε σὰν

Ἡ βάφτιση τοῦ Χριστοῦ

περιστέρι, πάνω σ' αὐτόν. Τὴν ἴδια στιγμή, ἀκούστηκε μιὰ φωνή, ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς, ποὺ ἔλεγε:

«Αὐτὸς εἶναι ὁ Υἱὸς μου ὁ ἀγαπητὸς στὸν ὁποῖον ἐγὼ ἠδύοκησα».

Ἔτσι, κατὰ τὴ βάφτιση τοῦ Χριστοῦ φανερώθηκε στοὺς ἀνθρώπους ἡ Ἁγία Τριάδα, δηλαδή ὁ Θεὸς μὲ τὰ τρία τοῦ πρόσωπα. Ὁ Θεὸς πατέρας, ὁ Γιὸς ποὺ βαφτιζόταν καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, σὰν περιστέρι ποὺ κάθισε στὸ κεφάλι τοῦ Χριστοῦ. Γι' αὐτὸ ἡ ἑορτὴ αὐτὴ ὀνομάζεται καὶ **Θεοφάνεια**.

Τὴ βάφτιση τοῦ Χριστοῦ τὴν ἑορτάζει ἡ ἑκκλησία μας στὶς 6 Ἰανουαρίου. Ψάλλεται δὲ τὸ παρακάτω τροπάριο:

«Ἐν Ἰορδάνῃ βαπτιζομένου σου, Κύριε, ἡ τῆς Τριάδος ἐφανερῶθη προσκύνησις. Τοῦ γὰρ γεννήτορος ἡ φωνὴ προσεμαρτύρει σοι, ἀγαπητόν σε υἱὸν ὀνομάζουσα· καὶ τὸ Πνεῦμα ἐν εἶδει περιστεῶς ἐβεβαίου τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλές. Ὁ ἐπιφανής, Χριστὲ ὁ Θεός, καὶ τὸν κόσμον φωτίσας, δόξα σοι».

Δηλαδή: «Ὅταν βαφτιζόσουν στὸν Ἰορδάνη, Κύριε, φανερώθηκε στοὺς ἀνθρώπους ὅτι πρέπει νὰ προσκυνοῦν τὴν Ἁγία Τριάδα. Γιατὶ ἡ μὲν φωνὴ τοῦ Πατέρα σου σὲ ὀνόμαζε γιὸ τοῦ ἀγαπητοῦ, τὸ δὲ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο σὰν περιστέρι ἐπιβεβαίωνε τὰ λόγια του. Γι' αὐτὸ πρέπει δόξα σὲ σένα, Κύριε, ποὺ φάνηκες σὲ μᾶς καὶ φώτισες τὸν κόσμο».

Δίδαγμα: Κατὰ τὴ βάφτιση βεβαιώθηκε ἀπὸ τὸ Θεὸ πὼς ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἦταν γιὸς του, δηλαδή Θεός.

Ὁ Ἰησοῦς διαλέγει τοὺς μαθητὲς του

Ὅταν βαφτίστηκε ὁ Ἰησοῦς καὶ προτοῦ ἀρχίσῃ τὸ ἔργο του, ἀποφάσισε νὰ βρῆ τοὺς μαθητὲς του.

« Ἀφήσετε τὰ δίχτυα σας κι' ἐλάτε μαζί μου... »

Μιά μέρα πού περπατοῦσε στή λίμνη Τιβε-
ριάδα, πού εἶχε πολλά ψάρια καί πολλοί ψαρά-
δες ἔριχναν ἐκεῖ καθημερινῶς τὰ δίχτυα τους,
εἶδε δυὸ ἀδερφοὺς νὰ ψαρεύουν, τὸν Σίμωνα
καί τὸν Ἀνδρέα, τοὺς γιουὺς τοῦ Ἰωνᾶ. Ὁ Ἰη-
σοῦς τοὺς λέει :

« Ἀφήσετε τὰ δίχτυα σας, ἐλάτε μαζί μου
καί θὰ σᾶς κάμω ἐγὼ ψαράδες τῶν ἀνθρώπων,
δηλαδή θὰ σᾶς κάμω σοφοὺς γιὰ νὰ διδάσκετε
τοὺς ἀνθρώπους. Ἐσύ, Σίμων, θὰ ὀνομαστής Πέ-
τρος καί σὺ θὰ εἶσαι ἡ πέτρα, πού πάνω σ' αὐ-
τὴ θὰ θεμελιώσω τὴν ἐκκλησία μου ».

Ἀμέσως οἱ δυὸ ἀδερφοὶ ἄφησαν τὰ δίχτυα
τους καί ἀκολούθησαν τὸν Ἰησοῦ.

Μετὰ λίγες μέρες, ἐκεῖ πού ὁ Ἰησοῦς περ-
πατοῦσε πάλι στὴν ὄχθη τῆς ἰδίας λίμνης, βλέ-

πει δυὸ ἄλλους ἀδερφοὺς νὰ ψαρεύουν, τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸν Ἰωάννη, τοὺς γιουὺς τοῦ Ζεβεδαίου, καὶ τοὺς κάλεσε κι' αὐτοὺς νὰ τὸν ἀκολουθήσουν.

Ἄμεσως κι' αὐτοί, μὲ προθυμία, ἄφησαν τὸν πατέρα τους καὶ τὰ δίχτυα τους καὶ τὸν ἀκολούθησαν.

Κατόπιν ὁ Ἰησοῦς βρῆκε τὸ Φίλιππο ἀπὸ τὴ Βησθαϊδᾶ καὶ τὸν κάλεσε.

Ὁ Φίλιππος βρῆκε τὸ Ναθαναήλ καὶ τὸν ἔφερε στὸν Ἰησοῦ, αὐτὸς δὲ κατόπιν ὀνομάστηκε Βαρθολομαῖος. Ἀφοῦ πέρασαν μερικές μέρες, ὁ Ἰησοῦς διάλεξε καὶ τοὺς ἄλλους μαθητές του κι' ἔτσι ἔγιναν ὅλοι δώδεκα. Κάλεσε τὸ Θωμᾶ, ποὺ ὀνομάστηκε καὶ Δίδυμος, τὸ Ματθαῖο, ποὺ ἦταν τελώνης, τὸ Σίμωνα ἀπὸ τὴν Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας, ποὺ ὀνομάστηκε καὶ Κανανίτης ἢ Ζηλωτής, τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸ Λεβαῖο, τοὺς γιουὺς τοῦ Ἀλφαίου, καὶ τέλος τὸν Ἰούδα τὸν Ἰσκαριώτη, ποὺ ἔγινε ἀργότερα καὶ προδότης του.

Ἔτσι λοιπὸν οἱ δώδεκα μαθητές, ποὺ ὀνομάστηκαν καὶ Ἀπόστολοι, ἦταν οἱ παρακάτω:

Ὁ Σίμων ἢ Πέτρος καὶ ὁ Ἀνδρέας, ὁ ἀδελφός του. Ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Ἰωάννης, οἱ γιοὶ τοῦ Ζεβεδαίου. Ὁ Φίλιππος καὶ ὁ Ναθαναήλ ἢ Βαρθολομαῖος. Ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Λεβαῖος, οἱ γιοὶ τοῦ Ἀλφαίου. Ὁ Θωμᾶς καὶ ὁ Ματθαῖος, ὁ Σίμων ὁ Κανανίτης καὶ ὁ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης. Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς δώδεκα αὐτοὺς μαθητές, ὁ Χριστὸς εἶχε καὶ πολλοὺς ἄλλους κρυφοὺς, καθὼς καὶ μαθήτριες.

Δ'—ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ὁ γάμος τῆς Κανᾶ

Ἄφου βρῆκε ὁ Ἰησοῦς τοὺς μαθητές του, ἄρχισε ἀμέσως τὰ θαύματα, γιὰ ν' ἀποδείξη πῶς ἦταν Θεός καὶ νὰ τὸν πιστέψουν οἱ ἄνθρωποι.

Τὸ πρῶτο θαῦμα ἔγινε στὴ μικρὴ πόλῃ τῆς Γαλιλαίας Κανᾶ, τρεῖς μέρες μετὰ τὴν ἐκλογὴ τῶν μαθητῶν του.

Γινόταν γάμος, καὶ εἶχαν καλέσει καὶ τὸ Χριστὸ μαζὶ μὲ τοὺς μαθητές του καὶ τὴ μητέρα του.

Μὰ ἐκεῖ ποὺ διασκέδαζαν, τὸ κρασί τελείωσε καὶ δὲν εἶχαν νὰ δώσουν στοὺς καλεσμένους.

Ἡ μητέρα τοῦ Χριστοῦ, ποὺ τὸ ἀντιλήφθηκε, πλησίασε τὸ Χριστὸ καὶ τοῦ εἶπε:

«Τὸ κρασί τελείωσε».

Ὁ Χριστὸς γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους ποὺ εἶχαν τὸ γάμο, λέει στοὺς ὑπηρέτες:

«Γεμίσετε τὶς ἑξι στάμνες νερὸ καὶ φέρετέ τις κοντὰ μου».

Οἱ ὑπηρέτες τὶς γέμισαν νερὸ καὶ τὶς ἔφεραν στὸν Ἰησοῦ.

Ἐκεῖνος τὶς εὐλόγησε καὶ κατόπιν λέει στοὺς ὑπηρέτες:

«Δώσετε τώρα στὸν κόσμον νὰ πιῇ».

Οἱ ὑπηρέτες γέμισαν ἀμέσως τὰ ποτήρια τῶν καλεσμένων ἀπὸ τὶς στάμνες καὶ τότε εἶδαν, πῶς τὸ νερὸ ποὺ εἶχαν βάλει ἐκεῖ μέσα εἶχε γίνῃ κρασί.

Ὁ Ἰησοῦς ἀλλάζει τὸ νερὸ σὲ κρασί

Οἱ καλεσμένοι ἤπιαν, τὸ βρῆκαν πολὺ καλύτερο ἀπὸ τὸ πρῶτο καὶ εἶπαν στὸ γαμπρό:

«Ἐμεῖς ξέρομε πὼς στὴ διασκέδαση φέρνουν πρῶτα τὸ καλὸ κρασί καὶ ἅμα μεθύσου φέρνουν καὶ τὸ κακὸ. Ἐσὺ ὅμως ἔκαμες τὸ ἀντίθετο. Ἐφερες πρῶτα τὸ κακὸ καὶ τώρα φέρνεις καὶ τὸ καλὸ».

Ὁ γαμπρὸς δὲν ἤξερε ποῦ βρέθηκε τὸ καλὸ κρασί. Οἱ ὑπηρέτες ὅμως ποῦ εἶχαν ἰδεῖ τὸ θαῦμα τὸ εἶπαν στὸ γαμπρὸ καὶ στοὺς καλεσμένους καὶ ὅλοι θαύμασαν καὶ δόξασαν τὸ Θεό.

Μὲ τὸ πρῶτο αὐτὸ θαῦμα ποῦ ἔκανε ὁ Χριστός, ἔδειξε στοὺς μαθητὲς του πὼς εἶναι ὁ γιὸς τοῦ Θεοῦ.

Καὶ οἱ μαθητὲς πίστεψαν πιὸ πολὺ σ' αὐτόν.

Δίδαγμα: Ὅλα ἦταν δυνατὰ στὸ Χριστὸ γιατί ἦταν Θεός.

« Παιδί μου, σήκω άπάνω ! »

Ἡ ανάσταση τοῦ γιοῦ τῆς χήρας στήν πόλη Ναϊν

Μιά μέρα ὁ Χριστός μέ τοὺς μαθητές του πήγαινε στήν πόλη Ναϊν τῆς Γαλιλαίας.

Τὴν ὥρα ποὺ ἔφταναν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη, συνάντησαν μιὰ κηδεία.

Πήγαιναν νὰ θάψουν τὸ μονάκριβο παιδί μιᾶς χήρας. Ἡ μητέρα του, ποὺ εἶχε χάσει τὸ μοναδικὸ στήριγμα τῶν γηρατειῶν της, ἀκολουθοῦσε καὶ ἔκλαιγε ἀπαρηγόρητα.

Ὁ Χριστὸς τὴ λυπήθηκε καὶ τῆς εἶπε :

« Μὴν κλαίς, κυρά μου, καὶ τὸ παιδί σου θὰ ἀναστηθῆ. »

Μόλις σταμάτησαν, ἔπιασε τὸ νεκρὸ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τοῦ εἶπε :

« Παιδί μου, σήκω άπάνω ! »

Ὁ νέος σηκώθηκε ἀμέσως ἀπάνω καὶ ἄρχισε νὰ μιλά.

Ὁ Χριστὸς τὸν πῆρε καὶ τὸν παράδωσε στὴ μητέρα του.

Τότε μητέρα καὶ γιὸς ἔπεσαν στὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ καὶ τὸν φιλοῦσαν ἀπὸ εὐγνωμοσύνη.

Ὁ κόσμος ποὺ ἀκολουθοῦσε στὴν κηδεία, θαύμασε γι' αὐτὸ τὸ θαῦμα, ἄρχισε νὰ δοξολογῇ τὸ Χριστὸ καὶ πολλοὶ πίστεψαν σ' αὐτόν.

Τὸ θαῦμα διαδόθηκε γρήγορα καὶ σ' ἄλλο κόσμο καὶ πολλοὶ ἔτρεχαν γιὰ νὰ γνωρίσουν τὸ Χριστό.

Δίδαγμα: Ὁ Χριστὸς μὲ τὸ θαῦμα αὐτὸ ἔδειξε τὴ μεγάλη του εὐσπλαχνία πρὸς τὴ δυστυχισμένη χήρα μητέρα, καὶ τὴ θεϊκὴ του δύναμη.

Ἡ ἀνάσταση τῆς κόρης τοῦ Ἰαείρου

Κάποτε ποὺ ὁ Ἰησοῦς βρισκόταν μὲ τοὺς μαθητὲς του στὴν Καπερναοὺμ, τοῦ παρουσιάστηκε ἕνας ἀρχηγὸς τῆς συναγωγῆς (Συναγωγὴ ἦταν τόπος ποὺ προσεύχονταν οἱ Ἑβραῖοι) ποὺ λεγόταν Ἰάειρος, καὶ κατακίτρινος ἀπὸ τὸ μεγάλο του πόνο, πέφτει στὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ λέει :

«Διδάσκαλε, ἡ κόρη μου, τὸ μονάκριβο παιδί μου, πεθαίνει καὶ σὲ παρακαλῶ, ἔλα στὸ σπίτι μου καὶ γιάτρεψέ την».

Τὰ λόγια του φανέρωναν ὅτι πίστευε σ' ὅ,τι ἔλεγε. Ὁ Ἰησοῦς πρόθυμα δέχτηκε καὶ ἀκολούθησε τὸν Ἰάειρο. Μαζί του ἀκολούθησαν καὶ οἱ μαθητὲς του καὶ πολὺς κόσμος

Μὰ κεῖ ποὺ πήγαιναν, ξαφνικὰ φτάνει τρέχοντας ἕνας ὑπηρέτης καὶ λέει στὸν Ἰάειρο :

«Κύριε, μὴν ἐνοχλεῖς τὸ δάσκαλο, γιατί ἡ κόρη σου πέθανε».

Ὁ Ἰάειρος ἄρχισε νὰ κλαίη, μὰ ὁ Χριστὸς τοῦ εἶπε :

«Πίστευε, καὶ ἡ κόρη σου θὰ σωθῆ».

Ὅταν ἔφτασαν στὸ σπίτι, ὁ Χριστὸς πῆρε μόνο τὸν Ἰάειρο καὶ τρεῖς μαθητὲς του, τὸν Πέτρο, τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸν Ἰωάννη, καὶ μπῆκε στὸ σπίτι. Ἐκεῖ βρῆκε τὴ δυστυχισμένη μητέρα τῆς πεθαμένης καὶ ἄλλους συγγενεῖς νὰ θρηνοῦνε ἀπαρηγόρητα. Ὁ Χριστὸς πλησίασε καὶ τοὺς εἶπε :

«Γιατί κλαίτε ; Τὸ κορίτσι δὲν πέθανε ἀλλὰ κοιμᾶται».

Ἐπειτα ὁ Χριστὸς πῆρε τὸ χέρι τῆς νεκρῆς καὶ τῆς λέει :

«Κορίτσι μου ! Σήκω ἀπάνω !»

Κι' ἀμέσως ἡ κόρη σηκώθηκε. Ὁ Χριστὸς τότε εἶπε στοὺς γονεῖς τῆς :

«Δώστε τῆς νὰ φάη».

Ἡ κόρη ἔτρεξε ἀμέσως στοὺς γονεῖς τῆς. Ἐκεῖνοι ἔπεσαν στὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ καὶ τὰ φιλοῦσαν μὲ δάκρυα χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης.

Ὁ Χριστὸς παράγγειλε νὰ μὴν ποῦν τίποτα σὲ κανένα.

Μὰ τὸ θαῦμα γρήγορα διαδόθηκε σ' ὅλη τὴν πόλη καὶ ὅλοι θαύμαζαν καὶ δόξαζαν τὸ Θεό.

Δίδαγμα : Ἡ δύναμη τῆς πίστεως εἶναι μεγάλη. Ὅποιος πιστεύει σώζεται.

Ἡ θεραπεία τῶν δέκα λεπρῶν

Μιά μέρα ὁ Ἰησοῦς πῆγαινε σὲ μιὰ μικρὴ πόλη κι' ἔξω ἀπ' αὐτὴ συνάντησε δέκα λεπρούς.

Οἱ λεπροί, πού εἶχαν ἀκούσει πὼς ὁ Χριστὸς ἔκανε θαύματα, μόλις τὸν εἶδαν, ἄρχισαν νὰ τοῦ φωνάζουν καὶ νὰ τὸν παρακαλοῦν νὰ τοὺς κάμῃ καλά.

Ὁ λεπρὸς ποὺ θεραπεύτηκε πέφτει στὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ

Ὁ Ἰησοῦς τοὺς λυπήθηκε καὶ τοὺς γιάτρεψε. Ἐκεῖνοι ἀμέσως πῆγαν στὴν πόλη γιὰ νὰ τοὺς δοῦν οἱ ἱερεῖς καὶ νὰ πιστοποιήσουν ὅτι ἦταν καλά, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ γυρίσουν στὰ σπίτια τους. (Ἐπειδὴ ἡ λέπρα εἶναι κολλητικὴ ἀρρώστια, δὲν ἐπιτρέπεται οἱ λεπροὶ νὰ συναναστρέφονται μ' ἄλλους ἀνθρώπους, ἂν δὲ γίνουν καλά).

Ἀπὸ τοὺς δέκα αὐτοὺς λεπρούς, ὁ ἓνας ἦταν Σαμαρεῖτης. Αὐτὸς μόλις βεβαιώθηκε πὼς ἔγινε καλά, γύρισε πίσω, βρῆκε τὸν Ἰησοῦ, ἔπεσε στὰ πόδια του, τὸν προσκυνοῦσε καὶ τὸν εὐχαριστοῦσε γιὰ τὸ μεγάλο καλὸ ποὺ τοῦ ἔκαμε.

Ὁ Χριστὸς εὐχαριστήθηκε γιὰ τὴν πράξη τοῦ Σαμαρεῖτη, ἀλλὰ στενοχωρήθηκε γιὰ τοὺς ἄλλους καὶ εἶπε:

«Καὶ ποῦ εἶναι οἱ ἄλλοι ἐννέα ; Αὐτοὶ δὲ γι-
α-
τρεύτηκαν ; Πῶς δὲ γύρισαν νὰ δοξάσουν τὸ
Θεὸ γιὰ τὴ θεραπεία τους ;»

Καὶ ἔπειτα λέει σ' αὐτόν :

«Πήγαινε στὸ σπίτι σου. Ἡ πίστη σου σέ
ἔσωσε».

Δίδαγμα : Πρέπει νὰ εἴμαστε εὐγνώμονες σ' αὐτοὺς ποὺ
μᾶς κάνουν καλό,

Ἡ θεραπεία τοῦ παραλυτικοῦ τῆς Καπερναοῦμ

Μιά μέρα ὁ Ἰησοῦς βρισκόταν στὴ πόλη
Καπερναοῦμ καὶ δίδασκε μέσα σ' ἓνα σπίτι. Ἐκεῖ
εἶχε μαζευτεῖ τόσος πολὺς λαός, γιὰ νὰ τὸν ἰδῆ
καὶ νὰ τὸν θαυμάσῃ, ποὺ δὲν μπορούσε νὰ περά-
σῃ κανεὶς. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἦταν καὶ μερι-
κοὶ Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι.

Στὴν πόλη αὐτὴ ἦταν κι' ἓνας παραλυτικὸς
πολλὰ χρόνια καὶ δὲν μπορούσε νὰ θεραπευτῆ.

Ὅταν ἔμαθαν οἱ συγγενεῖς του πῶς ὁ Χρι-
στός ἦταν ἐκεῖ, τὸν σήκωσαν νὰ τὸν φέρουν νὰ
τὸν ἰδῆ. Μὰ ἐπειδὴ δὲ βρῆκαν τόπο νὰ περά-
σουν ἀπὸ τὴν πόρτα, ἀνέβηκαν ἀπὸ τὴ στέγη
τοῦ σπιτιοῦ καὶ ἀφοῦ χάλασαν ἓνα μέρος της,
κατέβασαν μὲ σκοινιά τὸ κρεβάτι μὲ τὸν παρα-
λυτικὸ, μπροστὰ στὸ Χριστό.

Ὁ Ἰησοῦς θαύμασε γιὰ τὴ μεγάλη πίστη καὶ
τοῦ εἶπε :

«Παιδί μου, ἔχε θάρρος, οἱ ἁμαρτίες σου
συχωρέθηκαν».

Οἱ Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ποὺ ἦταν ἐκεῖ,
ἅμα ἄκουσαν τὰ λόγια τοῦ Ἰησοῦ, εἶπαν μὲ τὸ
νοῦ τους :

«Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς βλαστημᾶ. Μόνον ὁ
Θεὸς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ συχωρᾶ ἁμαρτίες».

Ὁ Ἰησοῦς, ποὺ ἦταν καρδιογνώστης, κατὰ-

λαβε άμέσως τί σκέφτηκαν οί άνθρωποι αύτοι και τούς είπε:

«Γιατί θυμώνετε; Δέν ξέρετε πώς ό γιός του Θεού έχει τό δικαίωμα, όχι μόνο άμαρτίες νά συγχωρά, αλλά και άρρώστους νά θεραπεύη; Τί είναι εύκολώτερο νά πώ: Παιδί μου συγχωρούνται οί άμαρτίες σου, ή, πάρε τό κρεβάτι σου και φύγε;»

Και γυρίζοντας πρós τόν παραλυτικό του λέει: «Παιδί μου, σήκω, πάρε τό κρεβάτι σου και πήγαινε στό σπίτι σου».

Άμέσως ό παραλυτικός θεραπεύτηκε, σηκώθηκε, πήρε τό κρεβάτι του κι' έφυγε.

Όλοι πού τό είδαν τό μεγάλο αυτό θαύμα, δόξασαν τό Θεό.

Δίδαγμα: Πρέπει νά κάνωμε πάντοτε τό καλό, όποια ώρα και όποια μέρα μπορέσωμε. Ό Θεός εύχαριστείται πάντοτε γι' αυτό.

Ό Χριστός έπειδή ήταν Θεός ήξερε τό κάθε τί πού είχαν στη σκέψη τους και στην καρδιά τους οί άνθρωποι. Ήταν καρδιογνώστης.

Ό εκατόνταρχος και ό Χριστός

Τά θαύματα του Χριστού άκούστηκαν σ' όλο τόν κόσμο και πολλοί άνθρωποι έτρεχαν σ' αυτόν.

Μιά μέρα πού ό Χριστός δίδασκε τόν κόσμο στην Καπερναούμ, ήρθε ένας Ρωμαίος εκατόνταρχος, δηλαδή αξιωματικός πού διοικούσε εκατό στρατιώτες, και του λέει:

«Κύριε, ό δοϋλος μου είναι παραλυτικός και βασανίζεται πολύ. Σε παρακαλώ, γιάτρεψέ τον».

Ό Ήσους του είπε:

«Πήγαινε στό σπίτι σου και θάρθω νά τόν γιατρέψω.»

Ἐκατόνταρχος παρακαλεῖ τὸν Ἰησοῦ

«Ὁχι, Κύριε», εἶπε ὁ ἑκατόνταρχος. «Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἔρθῃς στὸ σπίτι μου. Μπορεῖς ἀπὸ μακριά, μ' ἓνα σου λόγο, νὰ τὸν γιατρέψῃς, γιατί ὅ,τι νὰ πῆς γίνεται ἀμέσως».

Ὁ Χριστὸς θαύμασε γιὰ τὴν πίστη τοῦ ἑκατόνταρχου καὶ λέει στοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἦταν γύρω του :

«Ἀλήθεια! Τέτοια πίστη δὲ βρῆκα ἀκόμα οὔτε σὲ Ἰσραηλίτη».

Κατόπι γύρισε καὶ λέει στὸν ἑκατόνταρχο :

«Πήγαινε στὸ σπίτι σου καὶ ἡ πίστη σου θὰ θεραπεύσῃ τὸ δοῦλο σου».

Πραγματικῶς, ἀπὸ κείνη τὴ στιγμή γιατρεύτηκε ὁ δοῦλος τοῦ ἑκατόνταρχου.

Δίδαγμα: Πρέπει νὰ πιστεύωμε στὸ Θεό, μ' ὅλη μας τὴν ψυχὴ, γιὰ νὰ μᾶς βοηθᾷ καὶ νὰ μᾶς σώζῃ ἀπὸ κάθε κακό.

Ἡ θεραπεία τοῦ τυφλοῦ στήν Ἱεριχώ

Κάποτε ὁ Ἰησοῦς μέ τούς πολὺ κόσμο, περνοῦσε ἀπὸ τὴν Ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη, στὸ

μαθητὲς του καὶ πόλη Ἱεριχώ. δρόμο, καθόταν ἕνας τυφλὸς καὶ ζητιάνευε. Μόλις ἄκουσε τὸ θόρυβο, ρώτησε τί συμβαίνει.

Τότε τοῦ εἶπαν πὼς περνοῦσε ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

Ὁ τυφλὸς ἀμέσως ἄρχισε νὰ φωνάζη :

« Ἰησοῦ, ἀπόγονε τοῦ Δαβίδ, ἐλέησέ με ».

Ὁ λαὸς ποὺ ἀκολουθοῦσε τὸ Χριστό, τοῦ ἔλεγε νὰ πάψη, μὰ αὐτὸς φώναζε πὶο δυνατά.

Ὁ Ἰησοῦς ἄκουσε τὶς φωνὲς τοῦ τυφλοῦ καὶ

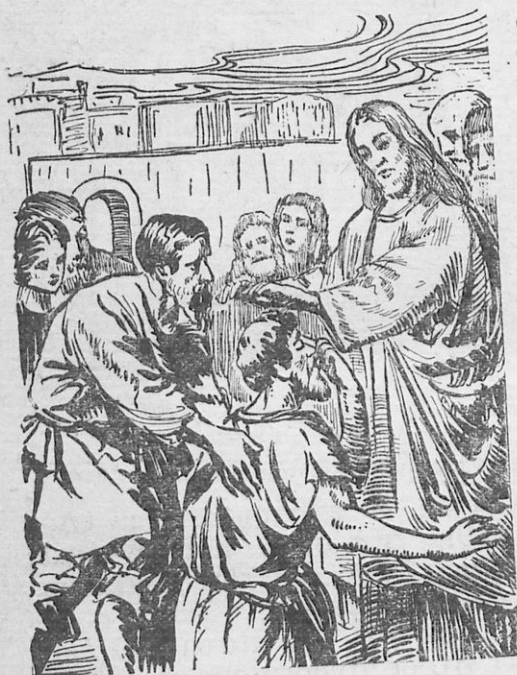
ζήτησε νὰ τὸν φέρουν μπροστά του.

Ἄμα τὸν ἔφεραν, τὸν ρώτησε τί θέλει καὶ αὐτὸς ἀπάντησε :

« Θέλω, Κύριε, τὸ φῶς μου ».

Ὁ Χριστὸς θαύμασε γιὰ τὴν πίστη του καὶ τοῦ εἶπε :

« Ἡ πίστη σου σὲ ἔσωσε. Πήγαινε, καὶ θὰ βλέπης ».

Ὁ Ἰησοῦς θεραπεύει τὸν τυφλὸ

Ὁ τυφλὸς εἶδε ἀμέσως τὸ φῶς του καὶ δόξασε τὸν Ἰησοῦ.

Κι' ὁ κόσμος ποῦ εἶδε κι' αὐτὸ τὸ θαῦμα πίστεψε περισσότερο σ' αὐτόν.

Ὁ Ἰησοῦς χορταίνει πέντε χιλιάδες ἄνδρες
μὲ πέντε ἄρτους καὶ δυὸ ψάρια

Μιὰν ἄλλη μέρα, ὁ Ἰησοῦς πῆγε πέρα ἀπὸ τὴ θάλασσα τῆς Γαλιλαίας.

Ἐκεῖ τὸν ἀκολουθοῦσε πολὺς κόσμος, γιὰ ν' ἀκούσῃ τὴ διδασκαλία του.

Ὁ Χριστὸς ἀνέβηκε πάνω σ' ἓνα ὕψωμα κι' ἄρχισε νὰ διδάσκῃ. Ὁρες πολλὰς δίδασκε κι' ὁ κόσμος δὲ χόρταινε νὰ τὸν ἀκούῃ. Μὰ βράδιαζε καὶ οἱ ἄνθρωποι ἦταν νηστικοί.

Τότε οἱ μαθητὲς εἶπαν στὸ Χριστό :

«Κύριε, κοντεύει νὰ βραδιάσῃ καὶ οἱ ἄνθρωποι θὰ πεινοῦν. Ἄφησέ τους πιά νὰ γυρίσουν στὰ σπίτια τους γιὰ νὰ φᾶνε».

Ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε :

«Δὲν ἔχετε σεῖς ἐδῶ φαγητὸ γιὰ νὰ τοὺς δώσετε νὰ φᾶνε;»

Καὶ οἱ μαθητὲς εἶπαν :

«Δὲν ἔχομε, Κύριε, παρὰ μόνο πέντε ἄρτους καὶ δυὸ ψάρια, καὶ οἱ ἄνδρες μόνο εἶναι πέντε χιλιάδες, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά».

«Φέρτε τὰ ἐδῶ», τοὺς εἶπε ὁ Χριστὸς.

Οἱ μαθητὲς ἔφεραν τοὺς πέντε ἄρτους καὶ τὰ δυὸ ψάρια.

Ὁ Χριστὸς τὰ πῆρε, ἔκαμε τὴν προσευχή του στὸ Θεό, τὰ εὐλόγησε καὶ ἔδωσε στοὺς μαθητὲς του νὰ τὰ μοιράσουν στὸν κόσμον.

Οἱ μαθητὲς τὰ μοίρασαν. Τόσο δὲ πολὺ πλήθυναν, ὥστε ἔφαγαν καὶ χόρτασαν ὅλοι οἱ ἄνδρες, οἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά, καὶ περίσσεψαν καὶ δώδεκα κοφίνια.

Ὁ Χριστὸς εὐλογεῖ τοὺς πέντε ἄρτους καὶ τὰ δυὸ ψάρια

Ὁ λαὸς ποὺ εἶδε τὸ θαῦμα ἔφυγε δοξολογώντας τὸ Θεό.

Ἡ θεραπεία τοῦ παραλυτικοῦ τῆς Βηθεσδᾶ

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς βρισκόταν μιὰ μέρα στὰ Ἱεροσόλυμα καὶ περπατοῦσε ἔξω ἀπὸ τὴν «προβατική πύλη». Λεγόταν ἔτσι γιατί ἀπὸ κεῖ περνοῦσαν οἱ βοσκοὶ τὰ πρόβατα.

Κοντὰ στὴν πύλη αὐτὴ, ἦταν μιὰ δεξαμενὴ, ποὺ λεγόταν «κολυμπήθρα τῆς Βηθεσδᾶ».

Στὴν κολυμπήθρα αὐτὴ κατέβαινε ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ἄγγελος Κυρίου καὶ τάραζε τὰ νερά της. Ὅποιος ἄρρωστος ἔμπαινε πρῶτος, γιαιτρεῦοταν, ὅποια κι' ἂν ἦταν ἡ ἀρρώστια του.

Γι' αὐτό, ἔξω ἀπὸ τὴν κολυμπήθρα, εἶχαν μα-

ζευτῆ πολλοὶ ἄρρωστοὶ καὶ περίμεναν τὸ ἀνά-
κάτωμα τοῦ νεροῦ ἀπὸ τὸν ἄγγελο.

Μαζὶ μ' αὐτοὺς ἦταν κι' ἕνας, ποὺ ἦταν πα-
ραλυτικὸς τριάντα ὀχτῶ χρόνια καὶ περίμενε
κι' αὐτὸς τὴν κίνηση τοῦ νεροῦ. Μὰ δὲν κατά-
φερνε ποτὲ νὰ μπῆ μέσα πρῶτος.

Ὁ Χριστὸς τὸν εἶδε καὶ τὸν λυπήθηκε. Πλη-
σίασε λοιπὸν καὶ τὸν ρώτησε:

«Θέλεις νὰ γίνης καλά»;

«Θέλω, Κύριε, μὰ δὲν μπορῶ γιατί, ὅταν ὁ
ἄγγελος κινήσῃ τὰ νερά, τρέχω νὰ μπῶ, μὰ δὲν
προφτάνω. Ἄλλος μπαίνει πρωτύτερα ἀπὸ μέ-
να. Δυστυχῶς δὲν ἔχω καὶ κανένα συγγενῆ ποὺ
νὰ με βοηθήσῃ».

Τότε ὁ Ἰησοῦς εἶπε στὸν παραλυτικὸ:

«Σήκω, πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ πήγαινε».

Ὁ παραλυτικὸς ἀμέσως θεραπεύτηκε. Σηκώ-
θηκε, πήρε τὸ κρεβάτι του κι' ἔφυγε.

Δίδαγμα: "Ὁ,τι δὲν μποροῦν νὰ κάμουν οἱ ἄνθρωποι, μπο-
ρεῖ νὰ τὸ κάμῃ ὁ Θεός.

Ὁ Ἰησοῦς παύει τὴν τρικυμία

Κάποτε ὁ Ἰησοῦς μπῆκε μὲ τοὺς μαθητὲς του
σ' ἕνα πλοῖο καὶ ταξίδευαν στὴ θάλασσα τῆς
Γαλιλαίας.

Μιὰ στιγμή ὁ Ἰησοῦς ἀποκοιμήθηκε.

Τὴν ὥρα ποὺ κοιμόταν ὁ Ἰησοῦς καὶ τὸ πλοῖο
εἶχε ξεμακρύνει πολὺ ἀπὸ τὴ στεριά, σηκώθηκε
φοβερὴ τρικυμία, τόσο ποὺ οἱ μαθητὲς φοβήθη-
καν πῶς θὰ βούλιαζαν. Προσπαθοῦσαν λοιπὸν
νὰ ξυπνήσουν τὸν Ἰησοῦ φωνάζοντας:

«Κύριε, θὰ πνιγοῦμε, βοήθησέ μας».

Ὁ Ἰησοῦς ἀτάραχος τοὺς κοίταξε καὶ τοὺς
εἶπε:

«Ὀλιγόπιστοι, γιατί φοβόσαστε; Δὲν πρέπει
νὰ εἶστε δειλοὶ».

Ἄμεσως διέταξε τὸν ἄνεμο νὰ πάψη καὶ τὴ θάλασσα νὰ γαληνέψη.

Πραγματικά, ἡ τρικυμία σταμάτησε, ἡ θάλασσα γαλήνεψε καὶ οἱ μαθητές, θαυμάζοντας τὴ δύναμη τοῦ Ἰησοῦ, τὸν δόξαζαν καὶ τὸν εὐλογοῦσαν.

Δίδαγμα: Πρέπει νὰ εἴμαστε βέβαιοι γιὰ τὴ δύναμη τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ μὴν εἴμαστε ὀλιγόπιστοι.

Ὁ Ἰησοῦς θεραπεύει τὸν ἐκ γενετῆς τυφλό

Κάποτε ποῦ ὁ Ἰησοῦς περπατοῦσε μὲ τοὺς μαθητές του, συνάντησε ἕναν ἄνθρωπο ποῦ εἶχε γεννηθῆ τυφλός.

Οἱ μαθητές ρώτησαν τὸν Ἰησοῦ:

«Διδάσκαλε, γιατί ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς γεννήθηκε τυφλός; Μήπως αὐτὸς ἀμάρτησε ἢ οἱ γονεῖς του, καὶ βασανίζεται;»

«Οὔτε αὐτὸς ἀμάρτησε, οὔτε οἱ γονεῖς του. Γεννήθηκε ἔτσι γιὰ νὰ δοξαστῆ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ», εἶπε ὁ Ἰησοῦς.

Κατόπιν ἔφτυσε χάμω, ἔγινε λάσπη καὶ μ' αὐτὴ ἄλειψε τὰ μάτια τοῦ τυφλοῦ. Ἐπειτα τὸν ἔστειλε νὰ νιφτῆ στὴν «κολυμπήθρα τοῦ Σιλῳάμ».

Πῆγε πραγματικά, νιφτήκε καὶ γύρισε πίσω βλέποντας. Οἱ γνωστοὶ ποῦ τὸν ἔβλεπαν παραξενεύονταν κι' ἔλεγαν:

«Μὰ αὐτὸς δὲν εἶναι ποῦ γεννήθηκε τυφλός, ἢ μήπως κάνωμε λάθος καὶ εἶναι κανένας ἄλλος;»

«Ἐγὼ εἶμαι!» τοὺς ἔλεγε ἐκεῖνος.

«Καὶ πῶς ἔγινες καλά;» τὸν ρωτοῦσαν.

«Ὁ Ἰησοῦς μὲ γιάτρεψε», ἀπαντοῦσε.

Τὸ θαῦμα αὐτὸ μαθεύτηκε σ' ὅλη τὴν πόλη τῶν Ἱεροσολύμων καὶ σ' ὅλους ἔκανε μεγάλη ἐντύπωση. Τὸ ἔμαθαν καὶ οἱ Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι. Αὐτοὶ ὅμως, ἐπειδὴ φθονοῦσαν τὸ Χριστό, ἄρχισαν νὰ τὸν κατηγοροῦν πῶς εἶναι ἄν-

Ὁ Χριστὸς θεραπεύει τὸν ἐκ γενετῆς τυφλὸν

ἄνθρωπος ἁμαρτωλὸς γιατί τὸν θεράπευσε τὸ Σάββατο. Καὶ σύμφωνα μὲ τὴ θρησκεία τους, τὸ Σάββατο δὲν ἔπρεπε οἱ ἄνθρωποι νὰ κάνουν καμιὰ δουλειά. Κάλεσαν καὶ τὸν τυφλὸ καὶ τοῦ εἶπαν, πὼς ἐκεῖνος ποῦ τὸν θεράπευσε εἶναι ἁμαρτωλὸς γιατί ἐργάζεται τὸ Σάββατο.

Ὁ τυφλὸς τοὺς ἀπάντησε:

«Ἐγὼ γνωρίζω ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ἀκούει τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἀνθρώπους, παρὰ μόνο τοὺς εὐσεβεῖς καὶ δικαίους. Ἀκόμα, ξέρω ὅτι ἡμουν τυφλὸς κι' ἔγινα καλά. Σίγουρα θὰ εἶναι ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, γιατί ὡς τὴν ὥρα δὲν ἀκούστηκε νὰ βρεθῆ κανεὶς ν' ἀνοίξη τὰ μάτια τυφλοῦ ποῦ γεννήθηκε ἔτσι».

Οἱ Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι, ποῦ δὲν μποροῦσαν ν' ἀκοῦνε νὰ ὑπερασπίζεται κανεὶς

τὸ Χριστό, θύμωσαν πολὺ κι' ἔδιωξαν τὸν τυφλό.
 Ὁ Χριστὸς τὰ ἔμαθε ὅλα αὐτά, βρῆκε τὸν
 τυφλὸ καὶ τὸν ρώτησε:

« Ἐσὺ πιστεύεις στὸ γιὸ τοῦ Θεοῦ; »

Ἐκεῖνος ἀπάντησε:

« Ποιὸς εἶναι, Κύριε, ὁ γιὸς τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ
 πιστέψω; »

« Εἶναι αὐτὸς ποὺ βλέπεις μπροστά σου καὶ
 σοῦ μιᾶ », εἶπε ὁ Χριστὸς.

Ὁ τυφλὸς ἀκούγοντας τὰ λόγια τοῦ Χρι-
 στοῦ εἶπε:

« Πιστεύω, Κύριε ».

Κι' ἀμέσως γονάτισε καὶ τὸν προσκύνησε.

Ὁ Ἰησοῦς καὶ ὁ Λάζαρος

Στὴ Βηθανία, μικρὴ πόλη ἔξω ἀπὸ τὰ Ἱερο-
 σόλυμα, ζοῦσε ἓνας καλὸς ἄνθρωπος, ὁ Λάζαρος.

Αὐτὸς εἶχε δυὸ ἀδερφές, τὴ Μάρθα καὶ τὴ
 Μαρία, ποὺ τὸν ἀγαποῦσαν πολὺ.

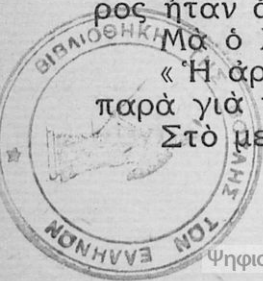
Ὁ Ἰησοῦς πολλὰς φορὲς πῆγαινε στὴ Βηθα-
 νία καὶ ἔμενε στὸ σπίτι του, γιὰτὶ ἦταν πολὺ
 φίλος του. Ὁ Λάζαρος, ὅπως καὶ οἱ ἀδερφές του,
 ἀγαποῦσαν πολὺ τὸν Ἰησοῦ, τὸν θαύμαζαν καὶ
 πίστευαν σ' αὐτόν.

Ὁ θάνατος καὶ ἡ ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου

Κάποτε ποὺ ὁ Ἰησοῦς βρισκόταν στὰ περι-
 χωρὰ τοῦ Ἰορδάνη καὶ δίδασκε, ἡ Μάρθα καὶ ἡ
 Μαρία ἔστειλαν ἓναν ἄνθρωπο καὶ τὸν κάλεσαν
 νὰ πάη στὴ Βηθανία, γιὰτὶ ὁ φίλος του ὁ Λάζα-
 ρος ἦταν ἀρρώστος καὶ κινδύνευε νὰ πεθάνη.

Μὰ ὁ Χριστὸς δὲν πῆγε ἀμέσως, μόνο εἶπε:
 « Ἡ ἀρρώστια αὐτὴ δὲν εἶναι γιὰ θάνατο,
 παρὰ γιὰ νὰ δοξαστῇ ὁ γιὸς τοῦ Θεοῦ ».

Στὸ μεταξὺ ὅμως ὁ Λάζαρος πέθανε καὶ τὸν

Ἡ ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου

ἔθαψαν. Μετὰ δυὸ μέρες, ὁ Ἰησοῦς λέει στοὺς μαθητὲς του :

« Ὁ φίλος μου ὁ Λάζαρος κοιμήθηκε. Ἄς πᾶμε νὰ τὸν ξυπνήσωμε ».

Οἱ μαθητὲς, ποὺ δὲν κατάλαβαν τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ, τοῦ εἶπαν :

« Ἄν κοιμήθηκε, θὰ ξυπνήσῃ. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸν ξυπνήσωμε ἐμεῖς ».

Ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε πάλι :

« Ὁ Λάζαρος πέθανε. Ἄς πᾶμε σ' αὐτόν ».

Καὶ ξεκίνησαν γιὰ τὴ Βηθανία.

Ὅταν ἡ Μάρθα καὶ ἡ Μαρία ἔμαθαν πὼς ἐρχόταν ὁ Ἰησοῦς, βγῆκαν νὰ τὸν συναντήσουν. Μόλις τὸν εἶδαν, τὸν πλησίασαν, ἔπεσαν στὰ πόδια του καὶ μὲ κλάματα τοῦ εἶπαν :

« Κύριε, ἂν ἦσουν ἐδῶ, ὁ ἀδερφός μας δὲ

θά πέθαινε. Μὰ καὶ τώρα ξέρομε πὼς ὅτι ζητήσης ἀπὸ τὸ Θεὸ θά γίνη».

Ὁ Χριστὸς τὶς λυπήθηκε καὶ τοὺς εἶπε:

«Μὴ στενοχωριέστε. Ὁ ἀδερφός σας θ' ἀναστηθῆ».

Τότε τὸν πῆραν καὶ τὸν πῆγαν στὸν τάφο τοῦ Λαζάρου.

Ὁ Χριστὸς, σὰν ἔφτασαν ἐκεῖ, συγκινήθηκε καὶ δάκρυσε. Κατόπι διέταξε καὶ σήκωσαν τὴν πλάκα τοῦ τάφου. Μόλις ἔγινε τοῦτο, ὁ Ἰησοῦς ὑψωσε τὰ χέρια του στὸν οὐρανὸ καὶ παρακάλεσε τὸ Θεὸ νὰ τὸν ἀκούσῃ. Ἐπειτα γυρίζει πρὸς τὸν τάφο καὶ φωνάζει:

«Λάζαρε, ἔβγα ἔξω».

Ἀμέσως ὁ Λάζαρος σηκώθηκε, σαβανωμένος ὅπως ἦταν, καὶ βγῆκε ἔξω ἀπὸ τὸν τάφο.

Πολὺς κόσμος ποὺ εἶδε τὸ θαῦμα αὐτό, πίστεψε πὼς ὁ Ἰησοῦς ἦταν γιὸς τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ διαλάλησε στὴν πόλη.

Τὴν ἀνάστασι τοῦ Λαζάρου ἑορτάζει ἡ ἐκκλησία μας τὸ Σάββατο ποὺ εἶναι πρὶν ἀπὸ τὴν Κυριακὴ τῶν Βαγιῶν, ψάλλεται δὲ τὸ ἐξῆς τροπάριο:

«Τὴν κοινὴν ἀνάστασιν πρὸ τοῦ σοῦ πάθους πιστούμενος ἐκ νεκρῶν ἡγείρας τὸν Λάζαρον, Χριστέ ὁ Θεός. Ὅθεν καὶ ἡμεῖς, ὡς οἱ παῖδες, τὰ τῆς νίκης σύμβολα φέροντες, σοὶ τῷ νικητῇ τοῦ θανάτου βοῶμεν: Ὁσαννά ἐν τοῖς ὑψίστοις, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὄνόματι Κυρίου».

Δηλαδή: «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, γιὰ νὰ πιστοποιήσης ὅτι ὑπάρχει γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἀνάστασι ἐκ νεκρῶν, ἀνάστησες τὸ Λάζαρο ἀπὸ τὸν τάφο. Γι' αὐτὸ καὶ ἐμεῖς πρὸς τιμὴν σου φέρνομε στὰ χέρια μας βάρια, ὅπως ἔφεραν τὰ παιδιά τῶν Ἑβραίων, ὅταν σὲ ὑποδέχτηκαν στὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ ψάλλομε σὲ σένα, τὸν νικητῇ τοῦ θανάτου: Δόξα σὲ σένα ποὺ ἔρχεσαι ἀπὸ μέρους τοῦ Θεοῦ».

Ε' — Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ὁ Ἰησοῦς καὶ ὁ Ζακχαῖος

Κάποτε ὁ Ἰησοῦς πῆρε τοὺς μαθητές του καὶ πῆγαν στὴν πόλη Ἰεριχώ.

Πολλοὶ ἄνθρωποι ποὺ εἶχαν ἀκούσει πῶς ὁ Ἰησοῦς ἔκανε θαύματα, ἔτρεχαν γιὰ νὰ τὸν δοῦν. Μαζί μ' αὐτοὺς ἦταν κι' ἕνας Τελώνης ποὺ τὸν ἔλεγαν Ζακχαῖο καὶ ποὺ ἤθελε κι' αὐτὸς νὰ ἰδῆ τὸ Χριστό, μὰ δὲν μπορούσε, γιὰτὶ ἦταν πολὺ κοντὸς καὶ ὁ κόσμος ἦταν πολὺς.

Γι' αὐτό, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ τὸν ἰδῆ καλύτερα, ἀνέβηκε πάνω σὲ μιὰ συκιά καὶ περίμενε.

Ὅταν ὁ Ἰησοῦς πέρασε ἀπὸ κεῖ καὶ εἶδε τὸ Ζακχαῖο θαύμασε γιὰ τὴν πίστη του καὶ τοῦ λέει: «Ζακχαῖε, κατέβα γρήγορα κάτω. Σήμερα θὰ μείνω στὸ σπίτι σου».

Ὁ Ἰησοῦς καὶ ὁ Ζακχαῖος

Ὁ Ζακχαῖος μὲ μεγάλη χαρὰ κατέβηκε ἀπὸ τῆ συκιά καὶ πῆρε τὸν Ἰησοῦ στὸ σπίτι του.

Ἄμα οἱ Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ἔμαθαν πὼς ὁ Χριστὸς θὰ ἔμενε στὸ σπίτι τοῦ ἀμαρτωλοῦ Τελῶνη, ἄρχισαν νὰ κατηγοροῦν τὸ Χριστό.

Ὁ Ζακχαῖος, ὅταν εἶδε πὼς ὁ Χριστὸς κατὰδέχτηκε νὰ μείνη στὸ σπίτι του, γιὰ νὰ δείξη ὅτι μετάνιωσε, τοῦ λέει :

«Κύριε, δίνω τὴ μισή μου περιουσία στοὺς φτωχοὺς. Κι' ἂν ζημίωσα κανένα, νὰ τοῦ πληρώσω τὴ ζημιὰ τετραπλάσια».

Ὁ Ἰησοῦς, εὐχαριστημένος πολὺ γιὰ τὴ μετάνοια τοῦ Ζακχαίου, τοῦ λέει :

«Τὸ σπίτι τοῦτο σώθηκε σήμερα. Ἔρθη γιὰ νὰ σώσω τοὺς ἀμαρτωλοὺς ἀνθρώπους».

Δίδαγμα: Ὁ Θεὸς μὲ μεγάλη χαρὰ δέχεται τοὺς ἀνθρώπους ποὺ μετανιώνουν γιὰ τὶς ἀμαρτίες τους.

Ὁ Ἰησοῦς καὶ ἡ Σαμαρείτιδα

Μιά φορά, ὁ Ἰησοῦς ἔφυγε ἀπὸ τὴν Ἰουδαία γιὰ νὰ πάη στὴ Γαλιλαία. Γιὰ νὰ φτάση ὅμως ἐκεῖ, ἔπρεπε νὰ περάση ἀπὸ μιὰ ἄλλη χώρα, τὴ Σαμάρεια.

Οἱ Ἰουδαῖοι μὲ τοὺς Σαμαρεῖτες δὲν εἶχαν ποτὲ σχέσεις μεταξύ τους.

Ὅταν ὁ Ἰησοῦς μὲ τοὺς μαθητὲς τοῦ περνοῦσαν ἀπὸ τὴ Σαμάρεια, σταμάτησαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη Σιχάρ καὶ κάθισαν κοντὰ σ' ἓνα πηγάδι γιὰ νὰ ξεκουραστοῦν, γιατί ἦταν μεσημέρι κι' ὁ ἥλιος ἔκαιγε πολὺ.

Τὸ πηγάδι αὐτὸ λεγόταν «πηγάδι τοῦ Ἰακώβ». Ἀπὸ κεῖ ἔπαιρναν νερὸ οἱ κάτοικοι τῆς Σιχάρ.

Ἄμα ξεκουράστηκαν, οἱ μαθητὲς πῆγαν στὴν πόλη γιὰ ν' ἀγοράσουν τρόφιμα κι' ἄφησαν ἐκεῖ μόνο τὸ Χριστό.

Ἐκείνη τὴν ὥρα ἦρθε μιὰ Σαμαρείτιδα γιὰ νὰ πάρῃ νερό.

Ὁ Ἰησοῦς τὴν πλησίασε καὶ τῆς ζήτησε νὰ τοῦ δώσῃ νερό νὰ πιῇ.

Ἐκείνη τοῦ εἶπε :

«Πῶς ἐσύ, ποῦ εἶσαι Ἰουδαῖος, ζητᾶς ἀπὸ μένα, τῆ Σαμαρείτιδα, νερό;»

Ὁ Ἰησοῦς ὁμῶς τῆς ἀπάντησε μὲ τέτοια λόγια, ποῦ τὴν ἔκαμε νὰ πιστέψῃ ὅτι εἶχε μπροστά της ἕναν προφήτη.

«Κύριε, τοῦ λέει ἡ Σαμαρείτιδα, ἀπὸ τὰ λόγια σου καταλαβαίνω πῶς εἶσαι προφήτης. Λοιπὸν σὲ παρακαλῶ νὰ μου πῆς, ποῦ πρέπει νὰ λατρεύεται ὁ Θεός, στὸ ὄρος Γαριζίν, ποῦ τὸν λατρεύομε ἐμεῖς

Ὁ Ἰησοῦς συνομιλεῖ μὲ τὴ Σαμαρείτιδα στὸ πηγάδι.

οἱ Σαμαρεῖτες, ἢ στὰ Ἱεροσόλυμα, ποῦ τὸν λατρεύετε σεῖς οἱ Ἰουδαῖοι;»

Ὁ Ἰησοῦς τῆς εἶπε :

«Κυρά μου, πιστεψέ με πῶς θάρθη καιρός, ποῦ οὔτε στὸ ὄρος Γαριζίν, οὔτε στὰ Ἱεροσόλυμα θὰ λατρεύται ὁ Θεός. Θὰ λατρεύεται σ' ὄλο τὸν κόσμον. Γιατὶ ὁ Θεός εἶναι πνεῦμα καὶ εἶναι πανταχοῦ παρών. Πρέπει δὲ οἱ ἄνθρωποι νὰ τὸν

λατρεύουν με τὸ πνεῦμα τους ὅπου κι' ἂν βρίσκονται».

Ἡ Σαμαρείτιδα ἀπάντησε :

«Ἐχω ἀκούσει, πὼς θάρρη ὁ Χριστὸς καὶ θὰ μᾶς τὰ ἐξηγήσῃ ὅλα αὐτὰ, ὅπως λένε οἱ προφῆτες».

«Ἐγὼ εἶμαι ὁ Χριστὸς», τῆς εἶπε τότε ἐκεῖνος.

Τῇ στιγμή αὐτῇ ἦρθαν οἱ μαθητὲς κρατώντας τὰ τρόφιμα καὶ παρακάλεσαν τὸν Ἰησοῦ νὰ φάῃ.

Μὰ ἐκεῖνος τοὺς εἶπε :

«Δικὴ μου τροφὴ εἶναι νὰ κάνω τὸ θέλημα τοῦ πατέρα μου».

Ἡ Σαμαρείτιδα ἄφησε τὸν Ἰησοῦ, γύρισε στὴν πόλη καὶ εἶπε στοὺς κατοίκους ὅσα ἄκουσε ἀπὸ τὸ Χριστό.

Τότε πῆγαν πολλοὶ καὶ τὸν εἶδαν καὶ τὸν παρακάλεσαν νὰ μείνῃ στὴν πόλη τους.

Ὁ Ἰησοῦς, γιὰ νὰ τοὺς εὐχαριστήσῃ, ἔμεινε δυὸ μέρες κι' ἔπειτα ἔφυγε.

Πολλοὶ Σαμαρείτες, ἀκούοντας τὰ λόγια του, κατάλαβαν πὼς αὐτὸς ἦταν ὁ Χριστὸς καὶ πίστεψαν σ' αὐτόν.

Παροβολές

Ὁ Ἰησοῦς ὅταν δίδασκε, συνήθιζε νὰ λέῃ καὶ διάφορες «παροβολές».

Παροβολές ἦταν πλαστὲς ἠθικὲς ἱστορίες, μὲ τίς ὁποῖες ὁ Ἰησοῦς ἄλλα ἔλεγε καὶ ἄλλα ἐννοοῦσε.

Ἡ παροβολὴ τοῦ ἀνόητου πλουσίου

Μιὰ μέρα παρουσιάστηκε στὸν Ἰησοῦ ἓνας ἄνθρωπος καὶ τοῦ εἶπε :

«Δάσκαλε, πές στον αδερφό μου να δεχτῆ να μοιράσωμε τὴν περιουσία πού μᾶς ἄφησαν οἱ γονεῖς μας».

Ὁ Ἰησοῦς ἐπειδὴ δὲν ἤθελε νὰ ἀνακατεῦται σὲ ὑποθέσεις πού δὲν εἶχαν σχέση μετὰ τὸ ἔργο του, τοῦ λέει :

«Καὶ ποῖός με διόρισε δικαστὴ ἐσένα καὶ τοῦ ἀδερφοῦ σου ; Μιὰ συμβουλή μόνο σᾶς δίνω. Νὰ μὴν εἴστε πλεονέχτες».

Γιὰ νὰ δείξη ὁ Ἰησοῦς στοὺς ἀνθρώπους, ὅτι ὅλα τὰ ὑλικά ἀγαθὰ μένουν ἐδῶ ὅταν πεθάνωμε καὶ ὅτι πρέπει νὰ φροντίζωμε περισσότερο γιὰ τὴν ψυχὴ μας, εἶπε τὴν ἐξῆς παραβολή :

Ἦταν μιὰ φορὰ ἕνας πολὺ πλούσιος ἄνθρωπος. Κάποτε τὰ χωράφια του γέννησαν πάρα πολλὰ γεννήματα, πού δὲν ἤξερε τί νὰ τὰ κάμη. Γι' αὐτὸ ἦταν πολὺ στενοχωρημένος. Μιὰ στιγμὴ σκέφτηκε καὶ εἶπε :

«Τὸ βρῆκα ! Θὰ γκρεμίσω τὶς ἀποθήκες μου, θὰ χτίσω ἄλλες μεγαλύτερες πού νὰ χωρέσουν ὅλους τοὺς καρπούς καὶ μετὰ θὰ πῶ στὴν ψυχὴ μου : Ψυχὴ μου, ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ γιὰ νὰ περάσης πολλὰ χρόνια. Τρῶγε, πίνε, διασκέδαζε!»

Ἐνῶ ὅμως ὁ ἀνόητος πλούσιος σκεφτόταν αὐτά, τὴν ἴδια νύχτα, παρουσιάστηκε ἄγγελος καὶ τοῦ εἶπε :

«Ἀνόητε, ἀνόητε ! Αὐτὴ τὴ νύχτα θὰ πεθάνης. Αὐτὰ δὲ πού ἐτοιμάζεις σὲ ποιὸν θὰ τ' ἀφήσης ; »

Πραγματικὰ ἐκείνη τὴ νύχτα πέθανε καὶ ὅλα τὰ πλούτη του ἔμειναν στὴ γῆ.

Ἄμα ὁ Ἰησοῦς τελείωσε τὴν παραβολὴ εἶπε :

«Αὐτὰ παθαίνουν ὅσοι φροντίζουν μόνο γιὰ τὸν ἑαυτὸ τους καὶ τὰ πλούτη τους καὶ δὲ βοηθοῦν καὶ τοὺς φτωχοὺς ».

Δίδαγμα : Πρέπει νὰ φροντίζωμε περισσότερο γιὰ τὴν ψυχὴ μας, πού εἶναι ἀθάνατη, καὶ νὰ εἴμαστε πάντοτε ἐτοιμοί, γιατί δὲν ξέρομε τὴν ὥρα πού θὰ πεθάνωμε.

Ἡ παραβολή τοῦ Τελώνη καὶ τοῦ Φαρισαίου

Γιὰ νὰ διδάξη ὁ Ἰησοῦς στοὺς ἀνθρώπους ὅτι δὲν πρέπει νὰ εἶναι περήφανοι, εἶπε τὴν παρακάτω παραβολή:

Δυὸ ἄνθρωποι, ἓνας Τελώνης καὶ ἓνας Φαρισαῖος, πῆγαν στὸ ναὸ νὰ προσκυνήσουν.

Ὁ Φαρισαῖος στάθηκε μὲ περηφάνια μπροστὰ στὸ ναὸ καὶ ἔλεγε:

«Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου, πὺ εἶμαι καλύτερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Δὲν εἶμαι κλέφτης, ἄδικος, κακὸς καὶ ἁμαρτωλός, ὅπως εἶναι αὐτὸς ὁ Τελώνης! Νηστεύω δυὸ φορές τὴ βδομάδα καὶ ἀπὸ τὰ κέρδη μου δίνω στοὺς φτωχοὺς».

Ὁ Τελώνης, πὺ στάθηκε ταπεινωμένος μακριά, μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι, μὴν τολμώντας νὰ σηκώσει τὰ δακρυσμένα μάτια του, εἶπε:

«Θεέ μου, συγχώρησέ με τὸν ἁμαρτωλό».

Ἄμα τελείωσε ἡ παραβολή, ὁ Ἰησοῦς λέει σ' αὐτοὺς πὺ τὴν ἄκουαν:

«Ἀληθινὰ σὰς λέω ὅτι ὁ Θεὸς συγχώρησε τὸν ἁμαρτωλὸ Τελώνη, γιὰτὶ ὁμολόγησε τὶς ἁμαρτίες του καὶ μετάνιωσε γι' αὐτὲς καὶ ὄχι τὸ Φαρισαῖο, πὺ καυχιόταν ὅτι ἦταν δίκαιος».

Δίδαγμα: Ἐκεῖνος πὺ ὑψώνει τὸν ἑαυτό του, ταπεινώνεται ἀπὸ τὸ Θεό. Καὶ ἐκεῖνος πὺ ταπεινώνει τὸν ἑαυτό του, ὑψώνεται ἀπὸ τὸ Θεό.

Πρέπει νὰ εἶμαστε ταπεινόφρονες καὶ ὄχι περήφανοι.

Ἡ παραβολή τῶν δέκα παρθένων

Γιὰ νὰ δείξη ὁ Ἰησοῦς ὅτι πρέπει νὰ εἶμαστε πάντοτε ἔτοιμοι κατὰ τὴν ψυχὴ, γιὰτὶ δὲν ξέρομε τὴν ὥρα πὺ θὰ πεθάνωμε, καὶ γιὰ νὰ ὑποδεχθοῦμε τὸ Χριστὸ μὲ καλὰ ἔργα, ὅταν θὰ ξανάρθη στὸν κόσμον νὰ κρίνη τοὺς ἀνθρώπους, εἶπε τὴν παρακάτω παραβολή:

Μιά φορά γινόταν γάμος και ἦταν προσκαλεσμένες και δέκα παρθένες (κορίτσια).

Οἱ παρθένες, κατὰ τὴ συνήθεια πού εἶχαν τότε, πῆραν μαζί τους καὶ τὰ λυχνάρια τους, γιὰ νὰ προϋπαντήσουν τὸ νυμφίο (γαμπρὸ) ὅταν θάρχοταν στὸ σπίτι τῆς νύφης γιὰ τὸ γάμο.

Ἀπὸ τὶς δέκα παρθένες, οἱ πέντε φάνηκαν φρόνιμες καὶ ὄχι μόνον ἔβαλαν λάδι στὰ λυχνάρια τους, ἀλλὰ πῆραν καὶ λίγο μαζί τους, γιὰ νὰ χουν ἂν τύχαινε ν' ἀργήσῃ ὁ νυμφίος.

Οἱ ἄλλες πέντε ἦταν μωρὲς (ἀνόητες) καὶ δὲ φρόντισαν γιὰ λάδι.

Κάθισαν λοιπὸν μὲ ἀναμμένα τὰ λυχνάρια καὶ περίμεναν τὸν νυμφίο. Ὁ νυμφίος ὅμως ἀργοῦσε καὶ οἱ δέκα παρθένες νύσταξαν καὶ κοιμήθηκαν.

Ξαφνικά, τὰ μεσάνυχτα, ἀκούστηκε μιὰ φωνή:

«Ἴδου ὁ νυμφίος ἔρχεται. Βγῆτε νὰ τὸν προϋπαντήσετε».

Οἱ παρθένες ξύπνησαν, ἄρπαξαν τὰ λυχνάρια τους καὶ ἔτρεξαν νὰ τὸν ὑποδεχτοῦν. Τὰ λυχνάρια ὅμως εἶχαν κάψει τὸ λάδι κι' ἔσβηναν. Οἱ φρόνιμες ἔβαλαν ἀπὸ τὸ λάδι πού κρατοῦσαν. Οἱ ἀνόητες ζητοῦσαν ἐκείνη τὴν ὥρα ἀπὸ τὶς φρόνιμες. Ἐπειδὴ ὅμως αὐτὲς δὲν εἶχαν περισσότερο, δὲν τοὺς ἔδωσαν, γι' αὐτὸ ἔφυγαν γιὰ ν' ἀγοράσουν ἀπ' ἔξω.

Στὸ μεταξύ, ἔφτασε ὁ νυμφίος, μπῆκε στὸ σπίτι κι' ἔκλεισε τὴν πόρτα. Οἱ φρόνιμες, πού ἀκολουθοῦσαν, μπῆκαν μέσα μαζί του. Κατόπιν ἦρθαν καὶ οἱ ἀνόητες καὶ χτυποῦσαν γιὰ νὰ τοὺς ἀνοίξουν.

Ὁ νυμφίος ὅμως τοὺς ἀποκρίθηκε:

«Ποιὲς εἴστε; Ἀλήθεια σὰς λέω, ὅτι δὲ σὰς γνωρίζω καθόλου».

Κι' ἔτσι, οἱ ἀνόητες παρθένες ἔμειναν ἔξω ἀπὸ τὸ γάμο.

Δίδαγμα : Πρέπει νά ἔχουμε πάντοτε τὴν ψυχὴ μας ἑτοιμὴ γιὰ νά μὴ μείνωμε ξαφνικὰ ἔξω ἀπὸ τὸν Παράδεισο.

Ἡ παραβολὴ τοῦ καλοῦ Σαμαρείτη

Κάποτε, ἐκεῖ πού δίδασκε ὁ Χριστός, πῆγε ἓνας νομικός καὶ γιὰ νά τὸν πειράξῃ τοῦ εἶπε :

«Διδάσκαλε, τί νά κάμω γιὰ νά κληρονομήσω τὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν καὶ νά πάω στὸν Παράδεισο;»

Ὁ Ἰησοῦς κατάλαβε τὸ πείραγμα καὶ τοῦ εἶπε :

«Τί εἶναι γραμμένο στοὺς νόμους πού διαβάζεις;»

«Ν' ἀγαπᾶς τὸ Θεό σου μ' ὅλη τὴν ψυχὴ σου, καὶ τὸν πλησίον σου σὰν τὸν ἑαυτό σου», εἶπε ὁ νομικός.

«Πολὺ καλὰ ἀπάντησες. Πῆγαινε καὶ κάνε καὶ σὺ τὸ ἴδιο», τοῦ λέει ὁ Ἰησοῦς.

Γιὰ νά δικαιολογηθῇ, ὁ νομικός τὸν ρώτησε :

«Ποιὸς εἶναι ὁ πλησίον;»

Ἀπὸ τὰ λόγια αὐτὰ πῆρε ἀφορμὴ ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπε τὴν παρακάτω παραβολή :

«Μιὰ μέρα, ἓνας Ἰσραηλίτης κατέβαινε ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα στὴν Ἱεριχώ. Στὸ δρόμο, ἔπεσε στὰ χέρια ληστῶν. Αὐτοὶ ἀφοῦ τὸν γύμνωσαν, τὸν ἔδειραν, τὸν ἄφησαν ἐκεῖ μισοπεθαμένο κι' ἔφυγαν. Σὲ λίγο περνοῦσε ἀπὸ κεῖ ἓνας ἱερέας. Εἶδε τὸν πληγωμένο, μὰ πέρασε χωρὶς νά τὸν βοηθήσῃ. Κατόπιν πέρασε ἓνας Λευίτης κι' ἔκαμε τὸ ἴδιο.

Ὑστερα πέρασε ἓνας Σαμαρείτης. Ὅταν εἶδε τὸν πληγωμένο, τὸν λυπήθηκε. Πλησίασε, τοῦ ἔπλυνε τὶς πληγές του, τὶς ἄλειψε μὲ λάδι καὶ τὶς ἔδεσε. Ἐπειτα τὸν ἀνέβασε στὸ ζῶο του καὶ τὸν πῆγε σ' ἓνα ξενοδοχεῖο. Ἐκεῖ ἔδωσε στὸν ξενοδόχο μερικὰ χρήματα καὶ τοῦ παράγ-

Πλησίασε, τοῦ ἔπλυνε τὶς πληγές...

γείλε νὰ τὸν περιποιηθῆ, καὶ ὅσα ἀκόμη ξοδέψη θὰ τοῦ τὰ δώση, ὅταν γυρίση».

Σὰν τελείωσε ἡ παραβολή, ὁ Ἰησοῦς ρώτησε τὸ νομικὸ:

«Ποιὸς ἀπὸ τοὺς τρεῖς σοῦ φαίνεται ὅτι ἦταν ὁ πλησίον τοῦ δυστυχισμένου αὐτοῦ ἀνθρώπου;»

«Ἐκεῖνος ποὺ τὸν βοήθησε», εἶπε ὁ νομικός.

«Πήγαινε καὶ σὺ καὶ κάνε τὸ ἴδιο», ἀποκρίθηκε ὁ Ἰησοῦς.

Δίδαγμα: Πρέπει ν' ἀγαποῦμε ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ἀκόμα καὶ τοὺς ἴδιους τοὺς ἐχθροὺς μας.

Ἡ παραβολή τοῦ ἀσώτου

Γιὰ νὰ δείξη ὁ Ἰησοῦς τὴ χαρὰ τοῦ Θεοῦ

ὅταν μετανιώνῃ ἓνας ἁμαρτωλός, εἶπε τὴν παρακάτω παραβολή:

Ἔνας πολὺ πλούσιος ἄνθρωπος εἶχε δύο γιούς. Μιὰ μέρα, ὁ νεώτερος τοῦ εἶπε:

«Πατέρα, δώσε μου τὴν περιουσία πού μου ἀνήκει».

Ὁ πατέρας μοίρασε τὴν περιουσία καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ μερίδιό του.

Σὲ λίγες μέρες ὁ νεώτερος, ἀφοῦ ξεπούλησε τὴν περιουσία του, ἔφυγε σὲ μακρινὴ χώρα. Ἐκεῖ σπατάλησε ὅλα του τὰ χρήματα σὲ ἄσωτο βίο καὶ ἄρχισε νὰ δυστυχή. Ἔτυχε νὰ πέση καὶ μεγάλη πείνα στὴ χώρα ἐκείνη, καὶ αὐτὸς δὲν ἔβρισκε οὔτε δουλειὰ γιὰ νὰ ἐξοικονομήσῃ τὸ ψωμί του. Στὸ τέλος πῆγε σ' ἓναν πλούσιο καὶ ἔγινε χοιροβοσκός του, γιὰ νὰ τρώῃ καὶ αὐτὸς τουλάχιστον ἀπὸ τὰ χαρούπια πού ἔτρωγαν καὶ οἱ χοῖροι.

Μιὰ μέρα, ἐκεῖ πού ἔβοσκε τοὺς χοίρους, σκέφτηκε:

«Πόσοι δούλοι τοῦ πατέρα μου ρίχνουν τὸ ψωμί πού τοὺς περισσεύει, καὶ ἐγὼ κάθομαι ἐδῶ καὶ πεινῶ! Θὰ σηκωθῶ καὶ θὰ πάω, θὰ πέσω στὰ πόδια του καὶ θὰ τοῦ πῶ:

Πατέρα, ἁμάρτησα στὸν οὐρανὸ καὶ μπροστά σου. Δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ λέγωμαι γιὸς σου· κάνε με δούλο σου».

Καὶ πραγματικά, ἀμέσως σηκώθηκε καὶ πῆγε στὸν πατέρα του.

Ἐκεῖνος, ὅταν τὸν εἶδε ἀπὸ μακριά, τόσο συγκινήθηκε καὶ τόσο χάρηκε, πού ἂν καὶ ἦταν γέρος ἔτρεξε νὰ τὸν ὑποδεχθῇ.

Τότε ὁ γιὸς γονάτισε μπροστά στὸν πατέρα του καὶ τοῦ εἶπε:

«Πατέρα μου, ἁμάρτησα στὸν οὐρανὸ καὶ μπροστά σου. Δὲν εἶμαι πιά ἄξιος νὰ με πῆς παιδί σου. Κάνε με δούλο σου».

Τότε ὁ γιὸς γονάτισε μπροστὰ στὸν πατέρα...

Μὰ ὁ πατέρας τὸν σήκωσε ἀπὸ χάμω, τὸν ἀγκάλιασε, τὸν φίλησε καὶ κατόπιν εἶπε στοὺς δούλους του :

«Βγάλτε του τὰ ρούχα πὺ φορεῖ καὶ βάλτε του τὴν πρώτη φορεσιά του, βάλτε του τὸ δαχτυλίδι στὸ χέρι καὶ σφάξτε τὸ μοσχάρι τὸ σιτευτό, νὰ φᾶμε καὶ νὰ διασκεδάσωμε, γιατί ὁ γιὸς μου ἦταν νεκρὸς καὶ ξανάζησε, καὶ χαμένος καὶ βρέθηκε».

Οἱ δούλοι ἔκαμαν ὅπως τοὺς εἶπε ὁ κύριός τους.

Ἐκείνη τῇ στιγμῇ, ἐρχόταν ὁ μεγαλύτερος γιὸς ἀπὸ τὰ χωράφια. Ἄκουσε διασκέδαση στὸ σπίτι τοῦ πατέρα του καὶ ρώτησε ἓνα δούλο τί συμβαίνει.

Ἐκεῖνος εἶπε ὅτι ἦρθε ὁ ἀδερφός του,

κι' ὅτι ὁ πατέρας του, ἀπὸ τῆ χαρά του, ἔσφαξε τὸ μοσχάρι τὸ σιτευτό, καὶ διασκεδάζουν.

Αὐτὸς θύμωσε καὶ δὲν ἤθελε νὰ μπῆ μέσα.

Ὁ πατέρας του βγήκε ἔξω καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ μπῆ μέσα. Μὰ ἐκεῖνος τοῦ εἶπε :

«Ἐγὼ σοῦ δουλεύω τόσα χρόνια τώρα, καὶ ποτὲ δὲ μούδωσες οὔτε ἓνα κατσικάκι, νὰ διασκεδάσω κι' ἐγὼ μὲ τοὺς φίλους μου. Καὶ τώρα πού ἦρθε ὁ γιός σου πού σπατάλησε τὴν περιουσία σου σὲ ἀσωτείες, ἔσφαξες ἀμέσως τὸ σιτευτὸ μοσχάρι γιὰ χατίρι του».

Ὁ πατέρας τοῦ εἶπε :

«Παιδί μου, ἐσὺ εἶσαι πάντοτε μαζί μου καὶ ὅλα ὅσα ἔχω εἶναι δικά σου. Πρέπει ὅμως νὰ χαρῆς κι' ἐσὺ μαζί μας, γιατί ὁ ἀδερφός σου ἦταν νεκρός καὶ ξανάζησε καὶ χαμένος καὶ βρέθηκε»:

Δίδαγμα : Ὁ Θεὸς συγχωρεῖ τοὺς ἀνθρώπους πού μετανοοῦν. Ἡ εὐσπλαχνία τοῦ Θεοῦ εἶναι μεγάλη.

Ἡ εἴσοδος τοῦ Ἰησοῦ στὰ Ἱεροσόλυμα

Τὴν ἄλλη μέρα μετὰ τὴν ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου, ὁ Ἰησοῦς πῆρε τοὺς μαθητές του καὶ ξεκίνησε γιὰ τὰ Ἱεροσόλυμα, γιὰ νὰ ἐορτάσουν ἐκεῖ τὸ Πάσχα, πού ἐρχόταν μετὰ ὀχτῶ μέρες.

Καθὼς περνοῦσαν ἀπὸ τὸ χωριὸ Βηθφαγή, πού ἦταν κοντὰ στὰ Ἱεροσόλυμα, ἔστειλε τοὺς μαθητές του καὶ τοῦ ἔφεραν ἓνα γαϊδουράκι. Τὸ ἔστρωσαν μὲ τὰ φορέματά τους καὶ κάθισε ὁ Ἰησοῦς.

Στὰ Ἱεροσόλυμα εἶχε μαζευτῆ πλῆθος πολὺ ἀπὸ τίς γύρω πόλεις καὶ τὰ χωριά, γιὰ τὴν ἐορτὴ τοῦ Πάσχα.

Τὸ πλῆθος αὐτό, πού εἶχε ἀκούσει τὰ θαύματα τοῦ Χριστοῦ καὶ προπάντων τὴν ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου, μόλις ἔμαθε πὼς ἐρχόταν στὴν

έορτή και ό Ίησοῦς, πήρε στά χέρια του κλαδιά από βάγια και έτρεξε νά τον προϋπαντήσει.

Πολλοί, από ένθουσιασμό, έστρωναν κάτω τά φορέματά τους, και άλλοι έριχναν κλαδιά δέντρων για νά περάση ό Ίησοῦς, και όλος ό κόσμος έψαλλε :

«Ώσαννά τῷ υἱῷ Δαβίδ, εὐλογημένος ό έρχόμενος έν όνόματι Κυρίου».

Δηλαδή: «Άς σώση ό Θεός τόν απόγονο του Δαβίδ. Άς είναι εὐλογημένος αυτός που έρχεται σταλμένος από τό Θεό».

Όταν ή συνοδεία μπήκε στά Ίεροσόλυμα, όλη ή πόλη έγινε ανάστατη. Άπ' όλες τις μεριές έτρεχαν νά ιδούν τό Χριστό. Έκείνος, προχωρώντας σιγά-σιγά, από τό πολύ πλήθος που τόν περικύκλωνε, πήγε στό ναό.

Η μεγάλη αυτή ύποδοχή που έγινε στόν Ίησοῦ τάραξε πολύ τους Άρχιερείς και Φαρισαίους. Γι' αυτό, άρχισαν νά κάνουν συμβούλια και προσπαθοῦσαν νά βροῦν κάποια σοβαρή αίτία για νά δικαιολογηθοῦν στό λαό, νά τόν πιάσουν.

Τήν είσοδο του Ίησοῦ στά Ίεροσόλυμα έορτάζει ή έκκλησία μας όχτώ μέρες πριν από τό Πάσχα, τήν Κυριακή τῶν Βαΐων.

Ό Ίησοῦς και οι Φαρισαίοι

Όπως είπαμε πρωτύτερα, οι Φαρισαίοι, όταν είδαν τήν ύποδοχή που έγινε στόν Ίησοῦ στά Ίεροσόλυμα, τaráχτηκαν πολύ και ζητοῦσαν ευκαιρία για νά τόν πιάσουν και νά τόν θανατώσουν. Έπρεπε όμως νά βροῦν και κάποια αίτία για νά δικαιολογηθοῦν στό λαό, που τόν άγαποῦσε.

Γι' αυτό άρχισαν με τις συνηθισμένες πονη-

ρίες τους νὰ προσπαθοῦν νὰ τὸν μπλέξουν σὲ δύσκολες συζητήσεις.

Μιὰ μέρα πού ὁ Ἰησοῦς μὲ τοὺς μαθητὲς του βρισκόταν σὲ μιὰ συνάθροιση καὶ δίδασκε, ξαφνικὰ ἓνας Φαρισαῖος τὸν ρώτησε :

«Δάσκαλε, ξέρομε ὅτι μᾶς λὲς πάντοτε τὴν ἀλήθεια, καὶ μᾶς δείχνεις τὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ. Πές μας λοιπὸν ἂν πρέπει νὰ πληρώνωμε φόρο στὸν Καίσαρα ἢ ὄχι».

Ἡ ἐρώτηση αὐτὴ ἦταν πολὺ πονηρὴ, γιατί ὁ Καίσαρας ἦταν αὐτοκράτορας τῶν Ρωμαίων, πού εἶχε ὑποδουλώσει τοὺς Ἰουδαίους καὶ πλήρωναν φόρο σ' αὐτόν. Οἱ Ἰουδαῖοι, σὰν ὑπόδουλοι, δὲν ἠθελαν τὸν Καίσαρα, ἀλλὰ δὲν μπορούσαν νὰ κάμουν τίποτα ἐναντίον του· γι' αὐτὸ πλήρωναν τοὺς φόρους, περιμένοντας νὰ τοὺς στείλῃ ὁ Θεὸς τὸν Μεσσία, πού θὰ τοὺς ἐλευθέρωνε ἀπ' αὐτὴ τὴ σκλαβιά. Ὡς Μεσσία θεωροῦσαν τώρα οἱ Ἰουδαῖοι τὸν Ἰησοῦ, κι' ἀπ' αὐτὸν περίμεναν τὴ λευτεριά τους. Ἄν λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς ἀπαντοῦσε «ναί», τότε οἱ Ἰουδαῖοι θὰ ἔχαν τὴν ιδέα πού εἶχαν γι' αὐτόν καὶ δὲ θὰ τὸν θεωροῦσαν πιά Μεσσία. Ἄν πάλι ἔλεγε «ὄχι», τότε οἱ Ρωμαῖοι πού βρίσκονταν στὴν Ἰουδαία θὰ τὸν τιμωροῦσαν. Ὅ,τι κι' ἂν ἔλεγε λοιπὸν ἦταν κακὸ γι' αὐτόν.

Ὁ Ἰησοῦς ὅμως, πού κατάλαβε τὰ πονηρὰ σχέδια τῶν Φαρισαίων, τοὺς λέει :

«Δείξτε μου ἓνα νόμισμα τοῦ Καίσαρα».

Ἀμέσως τοῦ ἔδωσαν ἓνα.

Ὁ Ἰησοῦς τὸ πῆρε καὶ δείχνοντας τὴν εἰκόνα πού εἶχε τὸ νόμισμα στοὺς Φαρισαίους, ρώτησε :

«Τίνος εἶναι ἡ εἰκόνα αὐτῆ;»

«Τοῦ Καίσαρα», ἀπάντησαν ἐκεῖνοι.

«Δώστε λοιπὸν στὸν Καίσαρα ὅ,τι τοῦ ἀνήκει (δηλαδὴ σεβασμὸ καὶ φόρους), καὶ στὸ Θεὸ

ὅ,τι πρέπει» (δηλαδή λατρεία καὶ πίστη), ἀποκρίθηκε ὁ Χριστός.

Ἔτσι, οἱ Φαρισαῖοι, μὲ τὴν ἀπάντηση αὐτῆ, ἀντὶ νὰ μπερδέψουν τὸν Ἰησοῦ, μπερδεύτηκαν οἱ ἴδιοι καὶ δὲν ἤξεραν τί ν' ἀπαντήσουν.

Τότε βρῆκε ὁ Ἰησοῦς εὐκαιρία καὶ ξεσκεπάσσε μπροστὰ στὸ μαζεμένο πλῆθος τὴν ὑποκρισία καὶ τὴν κακία τῶν Φαρισαίων λέγοντας:

«Ὅλα ὅσα σᾶς λένε οἱ Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι εἶναι καλὰ καὶ νὰ τὰ ἐφαρμόζετε. Νὰ μὴν κάνετε ὅμως ὅ,τι κάνουν, γιατί αὐτοὶ ἄλλα λένε καὶ ἄλλα κάνουν. Εἶναι ὑποκριτὲς κι' ἂν καμιὰ φορὰ κάνουν κανένα καλό, τὸ κάνουν μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ἐπιδειχτοῦνε».

Γυρίζει κατόπι στοὺς Γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους καὶ τοὺς λέει :

«Ἄλιμονό σας, Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι, ποὺ ἀδικεῖτε τίς χῆρες καὶ τὰ ὄρφανά.

Ἄλιμονό σας, Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριτὲς, ποὺ καθαρίζετε ἀπ' ἔξω τὰ πιάτα καὶ τὰ ποτήρια καὶ ὅμως τρῶτε καὶ πίνετε ἐκεῖνο ποὺ ἔχουν μέσα, ποὺ εἶναι ὅλο ἀδικία.

Ἄλιμονό σας, Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριτὲς, ποὺ μοιάζετε μὲ τάφους, ποὺ ἀπ' ἔξω φαίνονται καθαροὶ καὶ μέσα εἶναι γεμάτοι ἀκαθαρσίες. Ἔτσι καὶ σεῖς φαίνεστε στοὺς ἀνθρώπους δίκαιοι, ἢ καρδιά σας ὅμως εἶναι γεμάτη ὑποκρισία καὶ ἀδικία.

Εἶστε φίδια φαρμακερὰ καὶ γεννήματα τῆς ὀχιάς. Γι' αὐτὸ ἡ τιμωρία τοῦ Θεοῦ θὰ πέση γρήγορα ἐπάνω σας».

Τοὺς εἶπε καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ ἔφυγε.

Δίδαγμα : Πρέπει νὰ ἀποφεύγωμε τὴν ὑποκρισία καὶ νὰ καταδικάζωμε φανερὰ τίς κακὲς πράξεις τῶν ἄλλων ἀνθρώπων.

Τὸ συμβούλιο τῶν Ἀρχιερέων καὶ ἡ προδοσία τοῦ Ἰούδα

Μὲ τις κατηγορίες ποὺ εἶπε ὁ Ἰησοῦς μπροστὰ στὸ λαό, γιὰ τοὺς Γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους, καὶ μὲ τὸ ξεσκέπασμα ποὺ τοὺς ἔκαμε, αὐτοὶ δὲν μπορούσαν πιά ν' ἀντικρίσουν τὸ λαό.

Γι' αὐτὸ ἔπρεπε μὲ κάθε τρόπο νὰ βροῦν τὴν ἀφορμὴ καὶ τὸν τρόπο ποὺ θὰ ἔπιαναν τὸ Χριστὸ γιὰ νὰ τὸν σκοτώσουν.

Μαζεύτηκαν λοιπὸν στὸ σπίτι τοῦ Ἀρχιερέα Καϊάφα καὶ πῆραν τὴν ἀπόφαση.

Μὰ πῶς νὰ τὸν πιάσουν, ποὺ φοβόνταν μὴν ξεσηκωθῆ ὁ λαὸς ἐναντίον τους;

Ἐκείνη τὴν ὥρα παρουσιάστηκε ὁ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης, ἕνας ἀπὸ τοὺς μαθητὲς τοῦ Χριστοῦ, καὶ τοὺς λέει:

«Τί μοῦ δίνετε, νὰ σᾶς παραδώσω ἐγὼ τὸ Χριστό;»

Οἱ Ἀρχιερεῖς, εὐχαριστημένοι πολὺ ποὺ βρέθηκε ἕνας προδότης, τοῦ εἶπαν:

«Σοῦ δίνομε τριάντα ἀργύρια» (ἀσημένια νομίσματα).

Ὁ Ἰούδας, ὁ δόλιος αὐτὸς μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ, δέχτηκε τὰ τριάντα ἀργύρια, καὶ ἀπὸ κείνη τὴ μέρα ζητοῦσε εὐκαιρία γιὰ νὰ παραδώσῃ τὸ δάσκαλό του.

Δίδαγμα: Δὲν πρέπει νὰ εἴμαστε φιλοχρήματοι.

Ἡ φιλοχρηματία μπορεῖ νὰ φέρῃ πολλὰ κακά, ἀκόμα καὶ τὴν προδοσία.

Ὁ Μυστικός Δεῖπνος

Πλησίαζε τὸ Πάσχα, καὶ οἱ μαθητὲς ρώτησαν τὸν Κύριο:

«Διδάσκαλε, ποῦ θέλεις νὰ ἐτοιμάσωμε τὸ δεῖπνο τοῦ Πάσχα;»

Ὁ Ἰησοῦς τότε εἶπε σὸν Πέτρο καὶ τὸν Ἰωάννη :

«Ἐσεῖς οἱ δύο, πηγαίνετε στὴν πόλιν Ἱερουσαλήμ. Στὸ δρόμο θὰ συναντήσετε ἕναν ἄνθρωπο νὰ κρατᾷ μιὰ στάμνα γεμάτη. Ἀκολουθήσετέ τον καὶ μῆτε καὶ σεῖς στὸ σπίτι πού θὰ μῆ

κι' αὐτός. Ἐκεῖ θὰ συναντήσετε τὸν οικοδεσπότη καὶ θὰ τοῦ πῆτε :

Μᾶς ἔστειλε ὁ δάσκαλος, νὰ μᾶς πῆς πού θὰ φάη τὸ Πάσχα με τοὺς μαθητές του».

Ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰωάννης πῆγαν στὴν Ἱερουσαλήμ καὶ ὅπως τοὺς εἶπε ὁ Χριστὸς ἔτσι κι' ἔγινε.

Πῆγαν σὸν οικοδεσπότη καὶ τοὺς ἔδειξε ἕνα ἄνώγειο κι' ἐκεῖ ἐτόιμασαν τὸ δείπνο.

Ὁ Μυστικὸς Δεῖπνος

Τὸ βράδυ ἔφυγε κι' ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τὴ Βηθανία, με τοὺς ἄλλους μαθητές του, καὶ ἦρθε στὰ Ἱεροσόλυμα, στὸ σπίτι πού εἶχε γίνεῖ ἡ προετοιμασία τοῦ δείπνου.

Τότε ἀφοῦ κάθισαν στὸ τραπέζι, τοὺς εἶπε : «Εἶχα μεγάλη ἐπιθυμία νὰ φάω μαζί σας τοῦτο τὸ Πάσχα, προτοῦ χωριστῶ ἀπὸ σᾶς».

Κατόπι, γιὰ νὰ τοὺς διδάξη πὼς πρέπει νὰ

είναι ταπεινοί και αγαπημένοι, σηκώθηκε από το τραπέζι και άφου ζώστηκε μιὰ πετσέτα, έβαλε νερό σέ μιὰ λεκάνη κι' άρχισε νά πλένη τὰ πόδια τους και νά τὰ σφουγγίζη με τήν πετσέτα.

Κι' άφου έπλυνε τὰ πόδια όλων, τούς είπε :
 «Ξέρετε γιατί έπλυνα τὰ πόδια σας; Σεις με όνομάζετε Διδάσκαλο και Κύριο, και καλά τó λέτε, γιατί είμαι. "Αν λοιπόν έγώ ό Διδάσκαλος και Κύριος έπλυνα τὰ πόδια σας, και σεις έχετε χρέος νά πλένετε ό ένας τὰ πόδια του άλλου. Τό έκαμα για νά σάς δώσω τó παράδειγμα».

"Αρχισαν κατόπι νά τρώνε.

Ό Χριστός, πού καθόταν στή μέση τους, πήρε τότε τó ψωμί, τó εύλόγησε και είπε στους μαθητές του :

«Φάγετε άπ' αυτό όλοι. Τουτό είναι τó σωμα μου, πού κομματιάζεται για χάρη σας».

Πήρε κατόπι τó κρασί, τó εύλόγησε και τούς είπε :

«Πιέτε άπ' αυτό όλοι. Τουτό είναι τó αίμα μου, πού χύνεται για χάρη σας. Αυτό νά κάνετε για νά με θυμάστε».

Κατόπι τούς λέει :

«Άλήθεια σάς λέω, πώς ένας από σάς θά με προδώση, τούτη τή νύχτα».

Οί μαθητές πού τó άκουσαν στενοχωρήθηκαν πολú και ρωτούσαν ό ένας τόν άλλο, ποιός νά είναι άραγε αυτός πού θά έκανε τή μεγάλη αυτή άμαρτία.

Ό Ιωάννης έσκυψε στ' αυτό του Χριστού και τόν ρώτησε, ποιός είναι ό προδότης.

Ό Ιησούς του είπε :

«Έκείνος πού θά του δώσω τó ψωμί βουτηγμένο μέσα στο κρασί».

Και άμέσως έδωσε τó ψωμί στον Ιούδα τόν Ισκαριώτη και του είπε :

«Ὅτι θὰ κάμης κάμε το γρήγορα».

Ὁ Ἰούδας πῆρε τὸ ψωμί κι' ἔφυγε γιὰ νὰ βρῆ τοὺς Ἀρχιερεῖς νὰ τοὺς παραδώσῃ τὸ Χριστό.

Ἐπειτα ὁ Ἰησοῦς εἶπε στοὺς μαθητές του ὅσα ἔμελλε νὰ πάθῃ.

Οἱ μαθητές λυπήθηκαν πολὺ, μὰ ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἔδωσε θάρρος καὶ τοὺς εἶπε ὅτι μετὰ τρεῖς μέρες θ' ἀναστηθῆ καὶ ἡ λύπη τους θὰ γίνῃ μεγάλη χαρά.

Κατόπι τοὺς ἔδωσε τὶς τελευταῖες ὁδηγίες καὶ ἀφοῦ τοὺς συμβούλεψε νὰ εἶναι ἀγαπημένοι μεταξύ τους, ἔφυγαν ὅλοι μαζί γιὰ τὸ χωριὸ Γεσθημανῆ, πού βρισκόταν στοὺς πρόποδες τοῦ Ὄρους τῶν Ἐλαιῶν.

Δίδαγμα: Πρέπει νὰ εἴμαστε πάντοτε ταπεινόφρονες, ὅπως ἦταν ὁ Χριστὸς ἀπέναντι στοὺς μαθητές του.

ΣΤ'— ΤΑ ΠΑΘΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Οι Ἰουδαῖοι πιάνουν τὸ Χριστὸ στὴ Γεσθημανῇ

Ἐνῶ πήγαιναν στὴ Γεσθημανῇ, ὁ Ἰησοῦς ἐξακολουθοῦσε νὰ δίνει συμβουλές στους μαθητές του καὶ νὰ τοὺς παρηγορῇ.

«Δὲ θὰ σὰς ἀφήσω ὀρφανούς, τοὺς ἔλεγε. Πηγαίνω πρὸς τὸν Πατέρα μου, γιὰ νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ σὰς στείλῃ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ποὺ θὰ σὰς φωτίζῃ στὸ μεγάλο ἔργο σας».

Κατόπι τοὺς λέει:

«Αὐτὴ τὴ νύχτα θὰ δειλιάσετε καὶ θ' ἀπομακρυνθῆτε ἀπὸ μένα».

Ὁ Πέτρος εἶπε:

«Ἄν ὅλοι δειλιάσουν καὶ ἀπομακρυνθοῦν, ἐγὼ μόνο, Κύριε, δὲ θὰ δειλιάσω».

Τότε ὁ Ἰησοῦς ἀπάντησε:

«Ἀλήθεια σοῦ λέω, Πέτρο, πὼς ἀπόψε ἐσὺ θὰ μ' ἀρνηθῆς τρεῖς φορές, προτοῦ φωνάξῃ ὁ πετεινός».

Ὅταν ἔφτασαν στὸν κῆπο τῆς Γεσθημανῇ, ὁ Ἰησοῦς πῆρε τὸν Πέτρο, τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸν Ἰωάννη, τοὺς πιὸ ἀγαπημένους του μαθητές, καὶ μπῆκαν μέσα. Ἐκεῖ φανέρωσε στους τρεῖς μαθητές τὴ λύπη του λέγοντας:

«Περίλυπη εἶναι ἡ ψυχὴ μου μέχρι θανάτου».

Κατόπι, τοὺς παράγγειλε νὰ μὴν κοιμηθοῦν, μόνο νὰ προσεύχωνται, τοὺς ἄφησε καὶ προχώρησε στὸ βάθος τοῦ κήπου. Ἐκεῖ γονάτισε καὶ προσευχήθηκε στὸ Θεό.

«Πατέρα μου, ἔλεγε, ἂν εἶναι βολετό, ἄς περάσῃ ἀπὸ μένα αὐτὸ τὸ ποτήρι τοῦ θανάτου. Μὰ πάλι, ἄς γίνῃ τὸ θέλημά σου καὶ ὄχι τὸ δικό μου».

Γονάτισε καὶ προσευχήθηκε....

Ἔπειτα γύρισε στοὺς μαθητές, μὰ τοὺς βρῆκε νὰ κοιμούνται. Χωρὶς νὰ τοὺς ξυπνήσῃ ξαναγύρισε καὶ προσευχήθηκε πρὸ θερμά. Ὑστερα γύρισε ξανά στοὺς μαθητές του κι' αὐτοὶ ἀκόμη κοιμόνταν. Τέλος πῆγε καὶ προσευχήθηκε καὶ γιὰ τρίτη φορά. Μὰ ἡ ἀγωνία τοῦ ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε ὁ ἰδρώτας ἔτρεχε ἀπὸ τὸ μέτωπό του σὰν αἷμα.

Σὰν τελείωσε ἡ προσευχή του, ξαναγύρισε στοὺς μαθητές του, πὺ ἐξακολουθοῦσαν νὰ κοιμούνται, καὶ τοὺς εἶπε :

«Κοιμάστε ἀκόμα: Δὲν μπορέσατε μιὰν ὥρα ν' ἀγρυπνήσετε μαζί μου; Ξυπνήστε λοιπὸν! Ὁ προδότης ἔφτασε!»

Καὶ πραγματικά, ἐκείνη τῇ στιγμῇ ἔφτασε ὁ Ἰούδας μὲ συνοδεία ἀπὸ στρατιῶτες καὶ δούλους τῶν Ἀρχιερέων, πὺ κρατοῦσαν ξύλα, μαχαίρια καὶ φανάρια νὰ φέγγουν.

Ὁ Ἰησοῦς τότε τοὺς ρώτησε :

«Ποιὸν ζητᾶτε;»

«Ζητᾶμε τὸν Ἰησοῦ τὸ Ναζωραῖο», ἀπάντησαν αὐτοί.

«Ἐγὼ εἶμαι, εἶπε ὁ Χριστός. Ἐάν ζητᾶτε ἐμένα, ἀφήσετε τοὺς μαθητῆς μου νὰ φύγουν».

Ἐκείνη τῇ στιγμῇ, ὁ Ἰούδας πλησίασε, φίλησε τὸν Ἰησοῦ καὶ τοῦ εἶπε :

«Χαῖρε, διδάσκαλε!»

Κι' ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπάντησε :

«Μὲ φίλημα προδίδεις τὸ διδάσκαλό σου;»

Ἀμέσως οἱ στρατιῶτες ἔπιασαν τὸν Ἰησοῦ καὶ τὸν ἔδεσαν.

Ὅταν ὁ Πέτρος εἶδε τὸ δάσκαλό του στὰ χέρια τῶν στρατιωτῶν, τράβηξε τὸ μαχαίρι του κι' ἔκοψε τ' αὐτὸ ἐνὸς δούλου.

Μὰ ὁ Χριστός θύμωσε καὶ τοῦ εἶπε :

«Πέτρο, βάλε τὸ μαχαίρι στὴ θήκη του, γιατί ἐκείνος ποὺ χτυπᾶ μὲ μαχαίρι, πάλι μὲ μαχαίρι θὰ χτυπηθῇ».

Καὶ κατόπι γιάτρεψε τ' αὐτὸ τοῦ δούλου.

Οἱ ὑπηρέτες τότε πῆραν τὸ Χριστὸ δεμένο καὶ τὸν ἔφεραν στὸν Ἀρχιερέα Ἄννα, ποὺ ἦταν πεθερὸς τοῦ Καϊάφα.

Οἱ μαθητῆς του ἔφυγαν, καὶ μόνο ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰωάννης ἀκολούθησαν ἀπὸ μακριὰ τὸν Ἰησοῦ.

Ὁ Ἰησοῦς μπροστὰ στὸ συνέδριο

Ὁ Ἄννας ἄρχισε νὰ ρωτᾶ τὸν Ἰησοῦ γιὰ τοὺς μαθητῆς του καὶ τὴ διδασκαλία του.

Τότε ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε :

«Ἐγὼ διδάξα φανερὰ στὸν κόσμον, στοὺς ναοὺς καὶ στὶς συναθροίσεις. Δὲν εἶπα τίποτε στὰ κρυφά. Ρωτῆστε αὐτοὺς ποὺ ἄκουσαν τὴ διδασκαλία μου».

Τότε ἓνας ὑπηρέτης μπάτισε τὸ Χριστὸ λέ-

γοντάς του : « Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο μιλοῦν στὸν Ἀρχιερέα ; »

Κι' ὁ Ἰησοῦς εἶπε :

« Ἄν εἶπα κανένα κακό, πές μου ποιὸ εἶναι. Μὰ ἂν δὲν εἶπα, γιατί μὲ χτυπᾶς ; »

Τότε ὁ Ἄννας ἔστειλε τὸν Ἰησοῦ δεμένο στὸν Καϊάφα. Ἐκεῖ εἶχαν μαζευτῆ ὅλοι οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ Γραμματεῖς, πὺ ἀποτελοῦσαν τὸ συνέδριο τῶν Ἰουδαίων, γιὰ νὰ δικάσουν τὸ Χριστό.

Μὰ γιὰ νὰ τὸν καταδικάσουν, ἔπρεπε νὰ ἔχουν μάρτυρες.

Παρουσιάστηκαν λοιπὸν δυὸ ψευδομάρτυρες καὶ εἶπαν, πὺς ἄκουσαν τὸν Ἰησοῦ νὰ λέη, ὅτι μπορεῖ νὰ γκρεμίση τὸ ναὸ τοῦ Θεοῦ καὶ σὲ τρεῖς μέρες νὰ τὸν ξαναχτίση.

Αὐτὰ τὰ εἶχε πει πραγματικὰ ὁ Χριστός, μὰ ἐννοοῦσε τὴ σταύρωση καὶ τὴν ἀνάστασή του σὲ τρεῖς μέρες.

Τότε ὁ Καϊάφας λέει στὸ Χριστό :

« Ἄκουσες τί λένε γιὰ σένα ; »

Μὰ ὁ Χριστός δὲν ἀπαντοῦσε.

Τότε ὁ Καϊάφας, σηκώνεται ὄρθιος καὶ τοῦ λέει :

« Σ' ὀρκίζω στὸ Θεὸ νὰ μᾶς πῆς ἂν εἶσαι σὺ ὁ Χριστός, ὁ γιὸς τοῦ Θεοῦ ».

Ὁ Ἰησοῦς ἀποκρίνεται :

« Ναί, ἐγὼ εἶμαι ».

Ὁ Καϊάφας ξέσκισε τὰ ροῦχα του ἀπὸ τὸ θυμὸ του καὶ εἶπε στοὺς ἄλλους :

« Ζητᾶτε ἀκόμα μάρτυρες ; Δὲν ἀκούσατε ὅτι βλαστήμησε ; Ποιὰ εἶναι ἡ γνώμη σας ; »

Καὶ ὅλοι μαζί εἶπαν :

« Εἶναι ἔνοχος. Πρέπει νὰ πεθάνη ».

Τότε ἔφυγαν οἱ Ἀρχιερεῖς κι' ἄφησαν τὸ Χριστὸ στοὺς δούλους καὶ στοὺς στρατιῶτες.

Αὐτοὶ τοῦ ἔδεσαν τὰ μάτια καὶ κατόπιν ἄρ-

χισαν νά τόν φτύνουν, νά τόν χτυποῦν καί νά τοῦ λένε :

« Προφήτεψε ποιός σέ χτύπησε ».

Μά ὁ Ἰησοῦς τὰ ὑπόφερε ὄλα χωρίς νά γογγύση.

Ἡ ἄρνηση τοῦ Πέτρου

Ὅταν οἱ στρατιῶτες ἔμπαιναν μέ τόν Ἰησοῦ στό σπίτι τοῦ Ἀρχιερέα Ἄννα, μπῆκε μαζί τους καί ὁ Ἰωάννης, ἐπειδή ἦταν γνωστός τοῦ Ἀρχιερέα, ἐνῶ ὁ Πέτρος ἔμεινε ἀπ' ἔξω. Ὁ Ἰωάννης παρακάλεσε τὸ θυρωρὸ κι' ἄφησε τὸν Πέτρο νά μπῆ κι' αὐτός. Μά τὴν ὥρα πού ἔμπαινε μέσα, ὁ θυρωρὸς τὸν ρώτησε :

« Μήπως εἶσαι κι' ἐσὺ μαθητῆς τοῦ Χριστοῦ ; »

Ὁ Πέτρος φοβήθηκε καί ἀποκρίθηκε :

« Ὁχι, δὲν εἶμαι. Δὲν τὸν γνωρίζω τὸν ἄνθρωπο ».

Ἐπειδή ἦταν κρύο, ὁ Πέτρος κάθισε μέ τοὺς ὑπηρέτες κοντὰ στὴ φωτιὰ καί ζεσταινόταν.

Ἐκεῖ ἓνας ὑπηρέτης τὸν ρώτησε :

« Μήπως εἶσαι ἀπὸ τοὺς μαθητῆς τοῦ Ἰησοῦ ; »

Ὁ Πέτρος ἀρνήθηκε καί εἶπε πῶς δὲν τὸν γνωρίζει.

Στὸ τέλος ἓνας δοῦλος τοῦ Ἀρχιερέα τοῦ λέει :

« Καί σὺ εἶσαι μαθητῆς τοῦ Ἰησοῦ. Ἐγὼ σέ εἶδα μέ τοὺς μαθητῆς του στὸν κῆπο, πού τὸν πιάσαμε ».

Μά ὁ Πέτρος ἀρνήθηκε καί γιὰ τρίτη φορά, καί τοῦ ὀρκιζόταν ὅτι δὲν τὸν γνωρίζει. Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἔκραξε ὁ πετεινός.

Ὁ Πέτρος θυμήθηκε τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ, πού τοῦ εἶχε πει, πῶς θὰ τὸν ἀρνηθῆ τρεῖς φορές προτοῦ κράξῃ ὁ πετεινός, μετάνιωσε γιὰ τὴ δειλία του καί ἀφοῦ βγῆκε ἔξω, ἔκλαψε πολύ.

Τὸ τέλος τοῦ Ἰούδα

Ὄταν ὁ Ἰούδας ἔμαθε πῶς ὁ Χριστὸς καταδικάστηκε σὲ θάνατο, μετάνιωσε γιὰ τὴν προδοσίᾱ του, πέταξε τὰ τριάντα ἀργύρια στὸ ναὸ κι' ἔπειτα πῆγε στοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς εἶπε :

« Ἀμάρτησα καὶ παράδωσα αἷμα ἀθῶο ».

Μὰ ἐκεῖνοι τοῦ ἀποκρίθηκαν :

« Τί μᾶς μέλει ἐμᾶς; Ἐσὺ εἶσαι ἡ αἰτία ».

Ὁ Ἰούδας τότε ἔφυγε καὶ πῆγε καὶ κρεμάστηκε.

Δίδαγμα : Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀμαρτίας εἶναι ὁ θάνατος.

Ὁ Ἰησοῦς μπροστὰ στὸν Πιλάτο

Μόλις τὸ σπυγνέριον τῶν Ἑβραίων ἔβγαλε τὴν ἀπόφασιν γιὰ τὸ θάνατον τοῦ Ἰησοῦ, τὸν ἔστειλαν στὸν Πιλάτον, ποῦ ἦταν ὁ Ῥωμαῖος ἡγεμόνας τῆς Ἰουδαίας, γιὰ νὰ ἐπικυρώσῃ τὴν ἀπόφασιν.

Ὁ Πιλάτος δέχτηκε τὸ Χριστὸν μὲ καλοσύνην, γιὰτι εἶχε ἀκούσει πολλὰ γιὰ τὴν διδασκαλίαν καὶ τὰ θαύματά του, καὶ ρώτησε τοὺς Ἀρχιε-

Ὁ Ἰούδας, μετάνιωμένος, πῆγε νὰ κρεμαστῇ.

ρείς και Φαρισαίους, πού είχαν μείνει ἄπ' ἔξω, νὰ τοῦ ποῦνε, τί κακὸ ἔκαμε ὁ ἄνθρωπος και θέλουν νὰ τὸν σκοτώσουν.

Καὶ αὐτοὶ τοῦ ἀπάντησαν :

« Ἄν δὲν ἔκανε κακὸ, δὲ θὰ τὸν φέρναμε ἐδῶ ».

Καὶ ὁ Πιλάτος τοὺς εἶπε :

« Τότε πάρετέ τον και σταυρώσετέ τον ἑσεῖς, σύμφωνα μὲ τὸ νόμο σας ».

« Ἐμεῖς δὲν ἔχομε τὸ δικαίωμα νὰ σκοτώνω-
με κανένα. Ἐμεῖς τὸν δικάσαμε και τὸν βρήκα-
με ἄξιο θανάτου », εἶπαν ἐκεῖνοι.

Ἄρχισαν δὲ νὰ τὸν κατηγοροῦν και νὰ λέ-
νε, ὅτι ξεσηκώνει τὸ λαὸ σὲ ἐπανάσταση και ἐ-
μποδίζει νὰ πληρώνουν τοὺς φόρους στὸν Καί-
σαρα. Εἶπαν ἀκόμα, πῶς « αὐτὸς ὀνομάζει τὸν
ἑαυτὸ του βασιλιά, ἐνῶ ἐμεῖς ἕνα βασιλιά μόνο
ἔχομε, τὸν Καίσαρα. Ἄν δὲν τὸν σταυρώσης, δὲν
εἶσαι φίλος τοῦ Καίσαρα ».

Ὁ Πιλάτος φοβήθηκε, μπήκε μέσα και ρώτη-
σε τὸ Χριστό :

« Εἶναι ἀλήθεια, πῶς εἶσαι βασιλιάς τῶν
Ἰουδαίων ; »

Ὁ Χριστὸς ἀποκρίθηκε :

« Εἶμαι βασιλιάς, μὰ ἡ βασιλεία μου δὲν εἶ-
ναι σ' αὐτὸ τὸν κόσμο. Ἐγὼ ἦρθα στὸν κόσμο
γιὰ νὰ διδάξω τὴν ἀλήθεια ».

Ὁ Πιλάτος βγήκε ἔξω και λέει στοὺς Ἰου-
δαίους :

« Ἐγὼ δὲ βρίσκω καμιὰ αἰτία νὰ σταυρώ-
σω αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο ».

Μὰ ὁ λαὸς, παρασυρμένος ἀπὸ τοὺς Ἀρχιε-
ρεῖς, φώναζε :

« Νὰ σταυρωθῇ ! Νὰ σταυρωθῇ ! »

Ὁ Πιλάτος, ἐπειδὴ κατάλαβε πῶς οἱ Ἰου-
δαῖοι ἀπὸ μίσος ζητοῦσαν νὰ σταυρώσουν τὸ
Χριστό, ἤθελε νὰ τὸν σώσει.

Σκέφτηκε λοιπὸν νὰ μεταχειριστῇ ἄλλον

τρόπο, με τὴν ἐλπίδα νὰ πετύχη. Οἱ Ἰουδαῖοι εἶχαν συνήθεια, νὰ ἐλευθερώνουν κάθε χρόνο, τὴν ἡμέρα τοῦ Πάσχα, ἕναν κατάδικο.

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ, εἶχαν στὴ φυλακὴ ἕναν τρομερὸ κακούργο, ποῦ τὸν ἔλεγαν Βαραββᾶ.

Ρώτησε λοιπὸν ὁ Πιλάτος τοὺς Ἰουδαίους:

«Ποῖον θέλετε ν' ἀπολύσω, τὸ Βαραββᾶ ἢ τὸ Χριστό;»

Ὅλοι φώναξαν: «Τὸ Βαραββᾶ! Τὸ Βαραββᾶ!»

Ὅταν πιά εἶδε ὁ Πιλάτος ὅτι οἱ Ἰουδαῖοι ἐπέμεναν τόσο πολὺ, πῆρε νερό, νίφτηκε καὶ εἶπε:

«Ἐγὼ εἶμαι ἀθῶος ἀπὸ τὸ αἷμα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου.»

Ἐκεῖνοι φώναζαν:

«Τὸ αἷμα του νὰ πέση σὲ μᾶς καὶ στὰ παιδιὰ μας.»

Τότε ὁ Πιλάτος ποράδωσε τὸν Ἰησοῦ στοὺς στρατιῶτες. Αὐτοὶ τοῦ ἔπλεξαν ἕνα ἀγκαθένιο στεφάνι καὶ τοῦ τὸ ἔβαλαν στὸ κεφάλι, τοῦ φόρεσαν μιὰ κόκκινη χλαμύδα, τοῦ ἔδωσαν ἕνα καλάμι γιὰ σκῆπτρο κι' ἄρχισαν νὰ τὸν περιγελοῦν λέγοντάς του:

«Χαῖρε, βασιλιὰ τῶν Ἰουδαίων!»

Ἐπειτα τὸν πῆραν γιὰ νὰ τὸν σταυρώσουν.

Δίδαγμα: Ἐχομε χρέος νὰ ὑποστηρίζωμε τὸ δίκιο καὶ τὴν ἀλήθεια, ἔστω καὶ μὲ θυσία τῆς ζωῆς μας.

Ὁ Ἰησοῦς ταπεινώσε τὸν ἑαυτό του γιὰ χάρι μας.

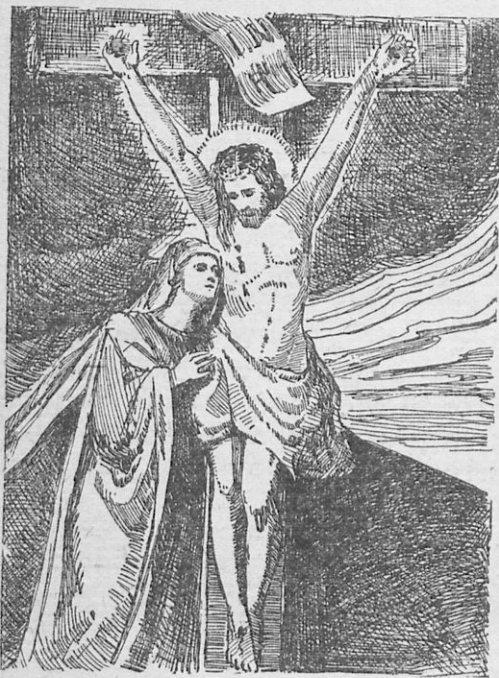
Ἡ σταύρωση τοῦ Χριστοῦ

Ἀφοῦ οἱ στρατιῶτες περιέλασαν ὥρα πολλὴ τὸ Χριστό, τοῦ ἔβγαλαν τὴν κόκκινη χλαμύδα, τοῦ ἔβαλαν πάλι τὸ φόρεμά του, τοῦ ἔδωσαν τὸ σταυρὸ νὰ τὸν σηκῶνῃ, καὶ ξεκίνησαν γιὰ τὸ Γολγοθά, γιὰ νὰ τὸν σταυρώσουν.

Ὁ Γολγοθάς ἦταν ἕνας λόφος ἔξω ἀπὸ τὰ

Ἱεροσόλυμα, πὺ λεγόταν κι' ἀλλιώτικα Ἰερουσαλὴμ. Σ' αὐτὸ τὸ λόφο σταύρωναν τοὺς καταδίκους.

Στὸ δρόμο, ὁ Χριστὸς κουράστηκε ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ σταυροῦ, καὶ δὲν μπορούσε νὰ περπατήσῃ. Τότε οἱ στρατιῶτες ἀγγάρεψαν κάποιον

Ὁ Ἰησοῦς στὸ σταυρὸ

ὄνοματι Σίμωνα Κυρηναῖο, νὰ κρατᾶ τὸ σταυρό. Ὅταν ἔφτασαν στὸ Γολγοθά, ἔγραψαν πάνω στὸ σταυρὸ «I.N.B.I.», δηλαδή: «Ἰησοῦς Ναζωραῖος, Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων», κι' ἔπειτα σταύρωσαν τὸ Χριστό, ἐνῶ στὰ δεξιὰ του καὶ στὰ ἄριστερά του σταύρωσαν ἀπὸ ἓναν κακοῦργο.

Ἐπειτα μοίρασαν τὰ ρούχα του μεταξύ τους, καὶ γιὰ τὸ χιτῶνα του ἔβαλαν κλῆρο.

Κατόπιν οἱ Ἰουδαῖοι περνοῦσαν μπροστὰ ἀπὸ τὸ σταυρὸ κι' ἔβριζαν καὶ περιγελοῦσαν τὸ Χριστὸ λέγοντας:

«Ἐσὺ πὺ μπορεῖς νὰ γκρεμίσης τὸ ναὸ τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ τὸν ξαναχτίσης σὲ τρεῖς μέρες, σῶσε τὸν ἑαυτό σου».

«Ἄν εἶσαι γιὸς τοῦ Θεοῦ, κατέβα ἀπὸ τὸ σταυρό».

Οἱ δὲ Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ἔλεγαν:

«Ἄλλους ἔσωσε καὶ τὸν ἑαυτό του δὲν μπορεῖ νὰ σώσῃ;

Ἄν εἶναι βασιλιάς τῶν Ἰουδαίων, ὡς κατέβῃ τώρα ἀπὸ τὸ σταυρό καὶ θὰ πιστέψωμε σ' αὐτόν».

Μὰ ὁ Ἰησοῦς, χωρὶς κακία, παρακαλοῦσε τὸ Θεὸ νὰ τοὺς συχωρέσῃ.

Ὁ κακοῦργος ποῦ ἦταν ἀπὸ τ' ἄριστερά τοῦ Χριστοῦ, τὸν βλαστημοῦσε κι' ἔλεγε:

«Ἄν εἶσαι γιὸς τοῦ Θεοῦ, κατέβα ἀπὸ τὸ σταυρό, νὰ σώσῃς τὸν ἑαυτό σου κι' ἐμᾶς».

Μὰ ἐκεῖνος ποῦ ἦταν ἀπὸ τὰ δεξιὰ, τὸν μάλωσε λέγοντας:

«Δὲ φοβᾶσαι τὸ Θεό; Ἐμεῖς δίκαια τιμωροῦμαστε καὶ πεθαίνομε γιὰ ὅσα κάμαμε. Μὰ αὐτός ὁ ἄνθρωπος τί κακὸ ἔκαμε;»

Καὶ λέει στὸν Ἰησοῦ:

«Νὰ μὲ θυμηθῆς, Κύριε, σὰν ἔρθῃ ἡ ἡμέρα τῆς δόξας σου».

«Ἀλήθεια σοῦ λέω, πῶς ἀπὸ σήμερα θὰ εἰσαι μαζί μου στὸν Παράδεισο», τοῦ ἀπάντησε ὁ Ἰησοῦς.

Στὸ Γολγοθᾶ ἀκολουθοῦσαν καὶ οἱ μαθήτριες τοῦ Χριστοῦ, ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνή, ἡ Σαλώμη κι' ἡ Μαρία τοῦ Κλωπᾶ, συνοδεύοντας τὴ μητέρα του, ποῦ ἀκολουθοῦσε κι' ἐκλαιγε ἀπαρηγόρητα γιὰ τὰ πάθη τοῦ παιδιοῦ της.

Ὁ Χριστός, μιὰ στιγμή, πάνω ἀπὸ τὸ σταυρό, εἶδε τὴ μητέρα του καὶ τὸν ἀγαπημένο του μαθητὴ Ἰωάννη καὶ τῆς εἶπε, δείχνοντάς την τὸν Ἰωάννη:

«Μητέρα, νὰ ὁ γιὸς σου».

Κατόπιν λέει καὶ στὸν Ἰωάννη, δείχνοντας τὴ μητέρα του:

«Ίωάννη, νά ἡ μητέρα σου».

Ἐκείνη τὴν ὥρα, ὁ Ἰωάννης πῆρε τὴν μητέρα τοῦ Χριστοῦ στὸ σπίτι του καὶ τὴν περιποιόταν σὰν δική του μητέρα.

Τὸ μεσημέρι τῆς ἴδιας μέρας, ἀπλώθηκε βαθὺ σκοτάδι σ' ὅλη τὴ γῆ.

Στὶς τρεῖς τὸ ἀπόγεμα, ὁ Ἰησοῦς φώναξε δυνατά:

«Διψῶ!»

Ἐνας στρατιώτης ἔτρεξε μ' ἓνα καλάμι, ποῦ εἶχε δεμένο στὸ ἔπάνω του μέρος ἓνα σφουγγάρι ποτισμένο μὲ ξίδι, καὶ τὸ βάλει στὸ στόμα τοῦ Ἰησοῦ.

Ἀφοῦ ἤπια ὁ Ἰησοῦς εἶπε:

«Τετέλεσται. Πατέρα, στὰ χέρια Σου παραδίνω τὸ Πνεῦμα μου».

Ἐγείρε ἀμέσως τὸ κεφάλι του καὶ ξεψύχησε.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἐγίνε μεγάλος σεισμός. Ἡ γῆ σκίστηκε, τὰ μνήματα ἀνοιξαν καὶ πολλοὶ νεκροὶ ἀναστήθηκαν.

Ὁ Ρωμαῖος ἀξιωματικὸς καὶ οἱ στρατιῶτες ποῦ φρουροῦσαν τὸν Ἰησοῦ, σὰν εἶδαν αὐτὰ τὰ σημάδια, φοβήθηκαν καὶ εἶπαν:

«Ἄληθινά, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν γιὸς τοῦ Θεοῦ».

Ὁλος δὲ ὁ λαός, μετανιωμένος, χτυπιόταν γιὰ τὸ κακὸ ποῦ ἔκαμε.

Τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ τ' ἀκοῦμε στὴν ἐκκλησία, ὅλα τὰ βράδια τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδας.

Τὴ Μεγάλη Πέμπτη, ψάλλεται τὸ ἐξῆς τροπάριο:

«Σήμερον κρεμάται ἐπὶ ξύλου ὁ ἐν ὕδασι τὴν γῆν κρεμάσας. Στέφανον ἐξ ἀκανθῶν περιτίθεται ὁ τῶν ἀγγέλων βασιλεύς.

Ψευδῆ πορφύραν περιβάλλεται, ὁ περιβάλλων τὸν οὐρανὸν ἐν νεφέλαις. Ράπισμα κατεδέξατο ὁ ἐν Ἰορδάνῃ ἐλευθερώσας τὸν Ἀδάμ.

“Ἦλοις προσηλώθη ὁ νυμφίος τῆς ἐκκλησίας.
 Λόγῃ ἐκεντήθη ὁ υἱὸς τῆς Παρθένου.
 Προσκυνοῦμεν σου τὰ πάθη, Χριστέ. Δεῖξον ἡμῖν καὶ
 τὴν ἔνδοξόν σου Ἀνάστασιν».

Δίδαγμα : Πρέπει νὰ εἴμαστε ἀνεξίκακοι καὶ νὰ συγχωροῦμε τοὺς ἐχθροὺς μας, ὅπως ὁ Χριστὸς τοὺς συγχώρησε ἀπὸ τὸ σταυρό.

Ἡ ταφή τοῦ Χριστοῦ

Γιὰ νὰ μὴ μείνουν τὰ σώματα πάνω στοὺς σταυροὺς τὴν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου, ποὺ οἱ Ἰουδαῖοι θὰ ἐόρταζαν τὸ Πάσχα, σπάσανε τὰ μέλη τῶν κακούργων γιὰ νὰ ξεψυχήσουν γρηγορώτερα. Τὸ Χριστὸ δὲν τὸν πείραξαν, γιὰτὶ εἶχε πεθάνει. Μόνο ἓνας στρατιώτης κέντησε μὲ τὴ λόγχη τὸ πλευρό του, κι' ἀμέσως ἔτρεξε αἷμα καὶ νερό.

Τὸ ἀπόγεμα τῆς Παρασκευῆς παρουσιάστηκε στὸν Πιλάτο ἓνας κρυφὸς μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ, ὁ βουλευτὴς Ἰωσήφ ἀπὸ τὴν Ἀριμαθεία, καὶ τοῦ ζήτησε τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ νὰ τὸ θάψῃ. Ἀφοῦ ὁ Πιλάτος βεβαιώθηκε ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶχε πεθάνει, ἔδωσε τὴν ἄδεια.

Τότε ὁ Ἰωσήφ ἀγόρασε ἓνα καθαρὸ σεντόνι, πῆρε τὸ φίλο του τὸ Νικόδημο κι' ἀνέβηκαν στὸ Γολγοθά, κατέβασαν τὸ σῶμα ἀπὸ τὸ σταυρό, τὸ ἄλειψαν μὲ πολύτιμα μυρωδικὰ καὶ πῆγαν καὶ τὸ ἔθαψαν σ' ἓνα μνήμα σκαλισμένο μέσα σ' ἓνα βράχο. Ἐπειτα σκέπασαν τὸν τάφο μὲ μιὰ μεγάλη πέτρα.

Οἱ μαθήτριες τοῦ Χριστοῦ παρακολουθοῦσαν καὶ εἶδαν ποῦ θάφτηκε ὁ Χριστός.

Οἱ Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι θυμήθηκαν πὼς ὁ Ἰησοῦς εἶχε πῆ ὅτι σὲ τρεῖς μέρες θ' ἀναστήθῃ, φοβήθηκαν μήπως οἱ μαθητὲς του κλέψουν τὸ σῶμα καὶ ποῦνε ὅτι ἀναστήθηκε, καὶ γι' αὐτὸ

πήγαν στον Πιλάτο και του ζήτησαν να σφραγίση την ταφόπετρα και να στείλη φρουρά να φυλάξη τον τάφο.

‘Ο Πιλάτος ἔκαμε ὅπως τοῦ εἶπαν.

Στὴν ἐκκλησία μας, τῆ Μεγάλῃ Παρασκευῇ τὸ πρωί, γίνεται ἡ Ἀποκαδήλωση. Δηλαδή, οἱ ἱερεῖς κατεβάζουν τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ ἀπ’ τὸ σταυρό, τὸ τυλίγουν μέσα σ’ ἕνα καθαρὸ σεντόνι, ἔπειτα τὸ περιφέρουν μέσα στὴν ἐκκλησία καὶ κατόπι τὸ τοποθετοῦν σ’ ἕνα τραπέζι.

Κατέβασαν τὸ σῶμα ἀπὸ τὸ σταυρό...

Τότε ψάλλεται τὸ ἐξῆς τροπάριο :

« Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ ἀπὸ τοῦ ξύλου καθελὼν τὸ ἀχραντὸν σου σῶμα, σινδόνι καθαρᾷ εὐλήσας καὶ ἀρώμασι ἐν μνήματι καινῷ κηδεύσας ἀπέθετο »

Δηλαδή : « Ὁ εὐγενικὸς Ἰωσήφ, ἀφοῦ κατέβασε ἀπὸ τὸ σταυρὸ τὸ ἀμόλυντο σῶμα σου, Χριστέ, τὸ τύλιξε σὲ καθαρὸ σεντόνι, τὸ ἄλειψε μὲ μυρωδικὰ καὶ ἀφοῦ τὸ κήδεψε, τὸ τοποθέτησε σ’ ἕνα καινούριο μνήμα ».

Τὸ βράδυ τῆς Μ. Παρασκευῆς ψάλλονται

στην ἐκκλησίᾳ τὰ «Ἐγκώμια» καὶ γίνεται ἡ περιφορὰ τοῦ Ἐπιταφίου.

Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ

Τὴν Κυριακὴν, πολὺ πρῶτῃ, ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, ἡ Μαρία τοῦ Ἰακώβου καὶ ἡ Σαλώμη, πῆραν μυρωδικὰ καὶ ἤρθαν στὸν τάφο τοῦ Χριστοῦ γιὰ ν' ἀλείψουν τὸ σῶμα του.

Ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ

Στὸ δρόμο πὺν πήγαιναν ἔλεγαν μεταξύ τους: «Ποιὸς θὰ μᾶς κυλήσῃ τὴν πέτρα ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ τάφου;» Ἀλλὰ προτοῦ φτάσουν αὐτές, ὁ Κύριος εἶχε ἀναστηθῆ. Ἐνας μεγάλος σεισμός ἐγίνε, κι' ἕνας ἀσπροφορεμένος ἄγγελος κατέβηκε ἀπὸ τὸν οὐρανό, καὶ ἀφοῦ κύλησε τὴν πέτρα ἀπὸ τὴν

πόρτα τοῦ μνημείου, κάθισε πάνω σ' αὐτήν. Οἱ στρατιῶτες πὺν φύλαγαν τὸν τάφο, φοβήθηκαν κι' ἔπεσαν κάτω σὰν νεκροί.

Πρῶτῃ ἔφτασε ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ κι' ἔτρεξε στὸ μνημεῖο. Μὰ μόλις εἶδε τὴν πέτρα κυλισμένη, στενοχωρέθηκε κι' ἔφυγε. Ἀμέσως πῆγε καὶ βρῆκε τὸν Πέτρο καὶ τὸν Ἰωάννη.

« Πῆραν τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὸ μνήμα καὶ δὲν ξέρω ποῦ τὸ πήγανε», τοὺς εἶπε.

Στὸ μεταξύ, ἔφτασαν στὸν τάφο καὶ οἱ ἄλλες μαθήτριες. Μόλις πλησίασαν στὸ μνημεῖο, εἶδαν ἕναν ἀσπροφορεμένο νέο νὰ κάθεται δεξιά του, καὶ φοβήθηκαν.

Ἐκεῖνος, γιὰ νὰ τοὺς δώσῃ θάρρος, τοὺς εἶπε :

« Μὴ φοβάστε ! Ποιὸν ζητᾶτε ; Τὸν Ἰησοῦ τὸν σταυρωμένο ; Δὲν εἶναι ἐδῶ. Ἀναστήθηκε ! Κοιτάξτε τὸ μέρος ποῦ τὸν εἶχαν. Πηγαίνετε νὰ τὸ πῆτε στοὺς μαθητές του ».

Μόλις ἔφυγαν, ἦρθε γιὰ δεύτερη φορὰ στὸ μνημεῖο ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνή, στάθηκε ἀπ' ἔξω κι' ἔκλαιγε.

Ἐκείνη τὴν ὥρα δυὸ ἄγγελοι τῆς εἶπαν :

« Γιατί κλαῖς ; »

Ἐκείνη τοὺς εἶπε ὅτι πῆραν τὸν Κύριό της ἀπὸ τὸ μνημεῖο καὶ δὲν ξέρεῖ ποῦ τὸν πῆγαν. Κατόπιν γυρίζει πίσω καὶ βλέπει τὸν Ἰησοῦ νὰ στέκει κάπου ἐκεῖ, ἔξω ἀπὸ ἕναν κῆπο. Ἡ Μαγδαληνὴ νόμισε πὼς ἦταν κηπουρὸς καὶ τοῦ εἶπε :

« Κύριε, ἂν ἐσὺ πῆρες τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, πές μου ποῦ τὸ πῆγες ; »

Ὁ Ἰησοῦς τότε τῆς φώναξε : « Μαρία ! » καὶ ἀμέσως ἐκείνη γνώρισε τὴ φωνή του, καὶ γεμάτη χαρὰ φώναξε : « Διδάσκαλε ! » κι' ἔπεσε στὰ πόδια του.

Ὁ Ἰησοῦς τῆς εἶπε :

« Μὴ μ' ἀγγίξεις, Μαρία, μόνο πήγαινε νὰ πῆς στοὺς μαθητές μου, ὅτι ἀνεβαίνω στὸν Πατέρα μου καὶ Πατέρα σας, στὸ Θεό μου καὶ Θεό σας ».

Ἐπειτα ὁ Ἰησοῦς συνάντησε καὶ τὶς ἄλλες μυροφόρες καὶ τὶς χαιρέτησε. Ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ ἔτρεξε καὶ βρῆκε τοὺς μαθητές, καὶ τοὺς ἀ-

νάγγειλε ὅτι ἀναστήθηκε ὁ Κύριος, καὶ ὅτι τὸν εἶδε καὶ μίλησε μαζί του.

Μερικοὶ στρατιῶτες ἀπὸ κείνους ποῦ φρουροῦσαν τὸ μνημεῖο, βρῆκαν τοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς ἀναφέρανε τὰ ὅσα ἔγιναν.

Ἐκεῖνοι, ἀφοῦ τοὺς ἔδωσαν πολλὰ χρήματα, τοὺς εἶπαν νὰ λένε, ὅτι οἱ μαθητὲς τοῦ Χριστοῦ πῆγαν κι' ἔκλεψαν τὸ σῶμα του, τὴν ὥρα ποῦ αὐτοὶ κοιμόνταν.

Τὸ μεσημέρι τῆς ἴδιας μέρας, ὁ Ἰησοῦς φανερώθηκε στοὺς μαθητὲς του, ποῦ ἦταν μαζεμένοι στὰ Ἱεροσόλυμα, κλεισμένοι σ' ἓνα σπίτι, γιὰ τὸ φόβο τῶν Ἰουδαίων, στάθηκε ἀνάμεσά τους, τοὺς χαίρέτησε καὶ τοὺς εἶπε :

« Εἰρήνη ὑμῖν. Ὅπως ὁ Πατέρας μου ἔστειλε ἐμένα, ἔτσι κι' ἐγὼ στέλνω ἐσᾶς ».

Κατόπι τοὺς φύσησε καὶ τοὺς εἶπε : « Πάρε-τε Πνεῦμα Ἅγιο ».

Ἐκείνη τὴν ὥρα ὁ Θωμᾶς ἔλειπε. Ὅταν ἦρθε, τοῦ εἶπαν :

« Εἶδαμε τὸν Κύριο ! . . . »

Ἐκεῖνος δὲν τὸ πίστεψε, καὶ τοὺς εἶπε :

« Ἄν δὲ βάλω τὸ χέρι μου στὶς πληγὲς ποῦ τοῦ ἔκαμαν τὰ καρφιά, καὶ τὸ δάχτυλό μου στὸ πλευρό του, δὲν πιστεύω ».

Ἐπειτα ἀπὸ ὀχτῶ μέρες, παρουσιάστηκε πάλι ὁ Ἰησοῦς στοὺς μαθητὲς του. Ἦταν κι' ὁ Θωμᾶς μαζί.

Τότε ὁ Ἰησοῦς κάλεσε τὸ Θωμᾶ νὰ τὸν ψηλαφήσει γιὰ νὰ βεβαιωθῆ.

Ὁ Θωμᾶς ἀφοῦ ψηλάφησε, πίστεψε καὶ φώναξε :

« Ὁ Κύριός μου καὶ Θεός μου ! »

Μὰ ὁ Χριστὸς τοῦ εἶπε :

« Μακαρισμένοι ἐκεῖνοι ποῦ θὰ πιστέψουν χωρὶς νὰ ἰδοῦν ».

Ξαναφανερώθηκε ὁ Ἰησοῦς στοὺς ἔντεκα μα-

θητές του, σ'ένα ὄρος τῆς Γαλιλαίας, καὶ τοὺς εἶπε:

« Πηγαίνετε νὰ διδάξετε ὅλα τὰ Ἔθνη, βαφτίζοντας τοὺς ἀνθρώπους, στὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ».

« Ὁ Κύριός μου καὶ Θεός μου! ... »

Τὴν Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ τὴν ἐορτάζουμε τὴν ἡμέρα τοῦ Πάσχα. Τότε ψάλλονται καὶ τὰ παρακάτω τροπάρια :

« Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτω θάνατον πατήσας καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζῶντα χαρισάμενος ».

Δηλαδή: « Ὁ Χριστὸς ἀναστήθηκε, ἀφοῦ μὲ τὸ θάνατό του νίκησε τὸ θάνατο, καὶ χάρισε τὴ ζωὴ στοὺς νεκρούς, πού βρισκόνταν στὰ μνημεῖα ».

Ἐ'Αναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν λαοί. Πάσχα, Κυρίου Πάσχα· ἐκ γὰρ θανάτου πρὸς ζωὴν καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμᾶς διεβίβασεν ἐπὶ νίκιον ἄδοντας ».

Δηλαδή: « Ἄς πανηγυρίσωμε, λαοί, τὴν σημερινὴ μέρα τῆς Ἀνάστασης, πού εἶναι Πάσχα τοῦ Κυρίου μας, γιατί ἐνῶ ἡμαστέ ἄξιοι θανάτου, μᾶς χάρισε τὴ ζωὴ ὁ Χριστὸς, ὁ Θεὸς μας, καὶ μᾶς ἀ-

νύψωσε ἀπὸ τῆ γῆ πρὸς τὸν οὐρανό. Γι' αὐτὸ ἄς τοῦ ψάλλωμε τὸν ἐπινίκιο ὕμνο ».

« Πάσχα ἱερὸν ἡμῖν σήμερον ἀναδέδεικται. Πάσχα καίνον, ἅγιον· Πάσχα μυστικόν· Πάσχα πανσεβάσμιον· Πάσχα Χριστὸς ὁ λυτρωτῆς· Πάσχα ἄμωμον· Πάσχα μέγα· Πάσχα τῶν πιστῶν· Πάσχα πάντας ἀγιάζον πιστούς».

Δηλαδή: «Σήμερα φανερώθηκε σὲ μᾶς τὸ ἱερὸ Πάσχα, ποὺ εἶναι νέο, Πάσχα ἅγιο. Πάσχα ποὺ εἶναι μυστήριο. Πάσχα πολὺ σεβαστό. Πάσχα ποὺ μᾶς χάρισε ὁ Χριστὸς, ἐκεῖνος ποὺ μᾶς λύτρωσε ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες. Πάσχα πανάγιο. Πάσχα μέγα. Πάσχα τῶν πιστῶν. Πάσχα ποὺ ἀνοιξε στοὺς ἀνθρώπους τὶς πόρτες τοῦ Παραδείσου. Πάσχα ποὺ ἀγιάζει ὅλους τοὺς πιστούς».

Δίδαγμα : Μὲ τὴν Ἀνάσταση φανερώθηκε ὅτι ὁ Χριστὸς ἦταν ἀληθινὸς Θεός.

Μὲ τὴν ἀνάστασή του, ὁ Χριστὸς μᾶς βεβαίωσε ὅτι κι' ἐμεῖς θ' ἀναστηθοῦμε.

Τὰ θεμέλια τῆς θρησκείας εἶναι ἡ ὕπαρξη τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ἀθανασία τῆς ψυχῆς.

Ἡ Ἀνάληψη τοῦ Χριστοῦ

Μετὰ τὴν Ἀνάσταση, ὁ Ἰησοῦς ἔμεινε στὴ γῆ σαράντα μέρες. Συχνὰ πῆγαινε κι' ἔβρισκε τοὺς μαθητῆς του, τοὺς ἔδινε ὁδηγίες πῶς νὰ διδάσκουν τοὺς ἀνθρώπους καὶ πῶς θὰ διαδώσουν τὴ θρησκεία του. Τοὺς συμβούλευε ν' ἀγαποῦν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον κι' ἐκεῖνος θὰ βρῖσκεται πάντα μαζί τους, ἀκόμα κι' ἂν δὲν τὸν βλέπουν.

Τὴν τεσσαρακοστὴ μέρα ἀπὸ τὴν Ἀνάστασή του, πῆρε τοὺς μαθητῆς του καὶ ἦρθε στὴ Βηθανία, στὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν. Ἐκεῖ τοὺς παράγγειλε νὰ μείνουν στὰ Ἱεροσόλυμα καὶ νὰ περιμένουν νὰ τοὺς στείλῃ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, γιὰ νὰ

τούς φωτίσει και να τους δώσει τη δύναμη για τη διδασκαλία τους.

Κατόπι σήκωσε τα χέρια ψηλά και τους εύλογησε.

Εκείνη τη στιγμή, ο Ίησους αναλήφθηκε. Ένα φωτεινό σύννεφο κατέβηκε, τον πήρε και τον ανέβασε στον ουρανό!

Καθώς οι μαθητές κοίταζαν κατάπληκτοι τον Ίησού που ανέβαινε στον ουρανό, ξαφνικά παρουσιάστηκαν μπροστά τους δυο άσπροφορεμένοι άγγελοι και τους είπαν:

«Άνδρες Γαλιλαίοι, τί στέκεστε και βλέπετε παραξενεμένοι; Όπως είδατε τώρα τον Ίησού ν' ανεβαίνει στον ουρανό, έτσι θα ξανάρθη με δόξα».

Τότε οι μαθητές έφυγαν, δοξάζοντας το Θεό.

Την Ανάληψη του Χριστού την εορτάζει η εκκλησία μας σαράντα μέρες ύστερα απ' το Πάσχα.

Τότε ψάλλεται το παρακάτω απολυτίκιο:

«Ανελήφθης έν δόξη, Χριστέ ό Θεός ήμών, χαροποίησας τούς μαθητάς τή έπαγγελία του Άγίου Πνεύματος, βεβαιωθέντων αυτών διά της εύλογίας ότι σύ εί ό υιός του Θεού, ό λυτρωτής του κόσμου».

Δηλαδή: «Ανελήφθης με δόξα, Χριστέ, αφού χαροποίησες τούς μαθητές σου, γιατί τούς υποσχέθηκες, ότι θα τους στείλεις το Άγιο Πνεύμα, βεβαιώθηκαν δε αυτοί, όταν τούς εύλογοῦσες, ότι σύ είσαι ό υιός του Θεού, που λύτρωσες τον κόσμο από την άμαρτία».

Ή Μεταμόρφωση του Χριστού

Μιά μέρα, ό Ίησους πήρε τον Πέτρο, τον Ίάκωβο και τον Ίωάννη κι' ανέβηκαν στο όρος Θαβώρ για να προσευχηθῆ.

Ἐκεῖ πού προσευχόταν, τὸ πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ ἔλαμψε σάν τὸν ἥλιο καὶ τὰ ροῦχα του ἔγιναν ἄσπρα σάν τὸ χιόνι. Καὶ ἀμέσως παρουσιάστηκαν δίπλα του ὁ Μωυσῆς καὶ ὁ Ἡλίας καὶ συνομιλοῦσαν μαζί του.

Τότε ὁ Πέτρος εἶπε, στὸν Ἰησοῦ :

« Κύριε, καλὰ εἶναι νὰ μείνωμε ἐδῶ καὶ νὰ κάμωμε τρεῖς σκηνές. Μιὰ γιὰ σένα, μιὰ γιὰ τὸ Μωυσῆ καὶ μιὰ γιὰ τὸν Ἡλία ».

Τὴ στιγμή ἐκείνη ἓνα φωτεινὸ σύννεφο κατέβηκε καὶ τοὺς σκέπασε. Καὶ μιὰ φωνὴ ἀκούστηκε μέσα ἀπ' τὸ σύννεφο, πού ἔλεγε :

« Αὐτὸς εἶναι ὁ γιὸς μου ὁ ἀγαπητός. Σ' αὐτὸν ν' ἀκοῦτε ».

Οἱ μαθητὲς φοβήθηκαν κι' ἔπεσαν κάτω, μετὸ πρόσωπο στὴ γῆ.

Ὁ Ἰησοῦς πλησίασε καὶ τοὺς εἶπε :

« Σηκωθῆτε καὶ μὴ φοβάστε ».

Ἐκεῖνοι σήκωσαν τὸ πρόσωπό τους ἐπάνω καὶ δὲν εἶδαν κανένα, παρὰ μόνο τὸν Ἰησοῦ.

Αὐτὸς τοὺς παράγγειλε νὰ μὴν ποῦν τίποτε σὲ κανένα καὶ κατέβηκαν ἀπὸ τὸ ὄρος.

Τὴ Μεταμόρφωση τοῦ Χριστοῦ τὴν ἑορτάζει ἡ ἐκκλησία μας στίς 6 Αὐγούστου. Τότε ψάλλεται τὸ παρακάτω ἀπολυτίκιο :

« Μετεμορφώθης ἐν τῷ ὄρει, Χριστὲ ὁ Θεός, δείξας τοῖς μαθηταῖς σου τὴν δόξαν σου, καθὼς ἠδύναντο. Λάμπρον καὶ ἡμῖν τοῖς ἁμαρτωλοῖς τὸ φῶς σου τὸ αἶδιον, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, φωτοδότα, δόξα σοι ».

Δηλαδή : « Μεταμορφώθηκες πάνω στὸ ὄρος, Χριστὲ ὁ Θεός ἡμῶν, κι' ἔδειξες στοὺς μαθητὲς σου τὴ δόξα σου, ὅπως ἦταν δυνατόν νὰ τὴν ἰδοῦν. Κάμε νὰ λάμπη καὶ σὲ μᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς τὸ φῶς σου τὸ αἰώνιο μετὴ βοήθεια τῆς Θεοτόκου. Δόξα σὲ σένα, πού μᾶς δίνεις τὸ φῶς ».

Α'—Ἱστορία τῆς Παναγίας

Γέννηση τῆς Θεοτόκου.....	Σελ.	3
Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου.....	»	3
Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου.....	»	4
Κοίμησις τῆς Θεοτόκου.....	»	6

Β'—Ἱστορία τοῦ Ἰωάννη τοῦ Βαπτιστῆ

Γέννησις τοῦ Ἰωάννη.....	»	8
Τὸ κήρυγμα τοῦ Ἰωάννη.....	»	10
Ἡ ἀποκεφάλισις τοῦ Ἰωάννη.....	»	10

Γ'—Ἱστορία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ

Ἡ γέννησις τοῦ Χριστοῦ.....	»	13
Ἡ προσκύνησις τῶν μάγων.....	»	16
Ὁ Ἰησοῦς στὴν Αἴγυπτο.....	»	17
Ὁ Ἰησοῦς δώδεκα χρόνων στὸ ναδ.....	»	19
Ἡ βάπτισις τοῦ Χριστοῦ.....	»	21
Ὁ Ἰησοῦς διαλέγει τοὺς μαθητῆς του.....	»	22

Δ'—Τὰ θαύματα τοῦ Χριστοῦ

Ὁ γάμος τῆς Κανᾶ.....	»	25
Ἡ ἀνάστασις τοῦ γιοῦ τῆς χήρας στὴ Ναὶν.....	»	27
Ἡ ἀνάστασις τῆς κόρης τοῦ Ἰαείρου.....	»	28
Ἡ θεραπεία τῶν δέκα λεπρῶν.....	»	29
Ἡ θεραπεία τοῦ παραλυτικοῦ τῆς Καπερναοῦμ.....	»	31
Ὁ ἑκατόνταρχος καὶ ὁ Χριστὸς.....	»	32
Ἡ θεραπεία τοῦ τυφλοῦ στὴν Ἱεριχώ.....	»	34
Ὁ Ἰησοῦς χορταίνει πέντε χιλιάδες ἄνδρες μὲ πέντε ἄρτους καὶ δυὸ ψάρια.....	»	35
Ἡ θεραπεία τοῦ παραλυτικοῦ τῆς Βηθεσδα.....	»	36
Ὁ Ἰησοῦς παύει τὴν τρικυμία.....	»	37
Ὁ Ἰησοῦς θεραπεύει τὸν ἕκ γενετῆς τυφλὸν.....	»	38
Ὁ Ἰησοῦς κί ὁ Λάζαρος.....	»	40
Ὁ θάνατος κί ἡ ἀνάστασις τοῦ Λαζάρου.....	»	40

Ε' — Ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ

Ὁ Ἰησοῦς καὶ ὁ Ζακχαῖος.....	Σελ. 43
Ὁ Ἰησοῦς καὶ ἡ Σαμαρείτιδα.....	» 44
Ἡ παραβολὴ τοῦ ἀνόητου πλουσίου.....	» 46
Ἡ » τοῦ Τελῶνη καὶ τοῦ Φαρισαίου ..	» 48
Ἡ » τῶν δέκα παρθένων.....	» 48
Ἡ » τοῦ καλοῦ Σαμαρείτη.....	» 50
Ἡ » τοῦ ἀσώτου.....	» 51
Ἡ εἴσοδος τοῦ Ἰησοῦ στὰ Ἱεροσόλυμα.....	» 54
Ὁ Ἰησοῦς καὶ οἱ Φαρισαῖοι	» 55
Τὸ συμβούλιο τῶν Ἀρχιερέων καὶ ἡ προδοσία τοῦ Ἰούδα.....	» 58
Ὁ Μυστικὸς Δεῖπνος	» 58

ΣΤ' — Τὰ Πάθη τοῦ Χριστοῦ

Οἱ Ἰουδαῖοι πιάνουν τὸν Ἰησοῦ στὴ Γεσθημανῆ	» 62
Ὁ Ἰησοῦς μπροστὰ στὸ συνέδριο	» 64
Ἡ ἄρνηση τοῦ Πέτρου	» 66
Τὸ τέλος τοῦ Ἰούδα.....	» 67
Ὁ Ἰησοῦς μπροστὰ στὸν Πιλάτο.....	» 67
Ἡ σταύρωση τοῦ Χριστοῦ	» 69
Ἡ ταφὴ τοῦ Χριστοῦ.....	» 73
Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ.....	» 75
Ἡ Ἀνάληψη τοῦ Χριστοῦ.....	» 79
Ἡ Μεταμόρφωση τοῦ Χριστοῦ	» 80

"ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ,"

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: ΑΝΤΙΓΟΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑ

ΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ ΠΑΙΔΙΚΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ

1. Ἡ Ρηνούλα μας τῆς κ. Ἀδαμαντίας Μαντούδη
2. Τὰ Ἀπομνημονεύματα τοῦ Τετραπέρατου τῆς Comtesse de Ségur
3. Ριχάρδος ὁ Λεοντόκαρδος τοῦ Charles Tritten
4. Ὁ Ρομπέν τῶν Δασῶν Διασκευὴ: Γεωργίας Ταρσοῦλη
5. Ἀγιοβασιλιάτικο Παραμῦθι τῆς κ. Πηνελόπης Μαξίμου
6. Μπάμπυ, ἡ Ἱστορία ἑνὸς Ἐλαφιοῦ τοῦ Felix Salten
7. Οἱ Περιπέτειες ἑνὸς Ἱππότη τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ
8. Ἡ Ζαχαρούλα στὴν Ἀθήνα τῆς κ. Πηνελόπης Μαξίμου
9. Τὸ Μαγικὸ Βιβλίον Διασκευὴ: Πέτρου Φιλῶτα
10. Στοῦ Παπποῦ τὰ Γόνατα τῆς Μαρίας Λιουδάκι
11. Ταξίδια καὶ Ἐξερευνήσεις Μετάφραση: Ἀνδρέα Ἀνδρεοπούλου
12. Οἱ Περιπέτειες ἑνὸς Μικροῦ Θαλασσινοῦ τοῦ Hector Malot
13. Ὁ κυρ-Ἄνεμος καὶ ἡ κυρὰ Βροχή τοῦ Paul de Musset
14. Ὁ Ἴβανόης τοῦ Walter Scott
15. Ὁ Φάρος τῆς Ἀκρῆς τοῦ Κόσμου τοῦ Γουλιέμου Βέρον
16. Ὁ Συρκοῦφ καὶ οἱ Κουρσάροι του τοῦ A. Vallée - Beauverger
17. Παιδικὴ Ἀνθολογία τῆς κ. Ἀντιγόνης Μεταξᾶ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Ν. ΑΛΙΚΙΩΤΗΣ & ΥΙΟΙ
ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ 6 - ΑΘΗΝΑΙ

0020561034
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΟΥΛΗΣ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Νέα Βοηθητικά Βιβλία

Α. 'Αλοΐζου — Γ. Σακκά

Παλαιά Διαθήκη	Γ'. τάξ.
Καινή Διαθήκη	Δ'. >
'Εκκλ. 'Ιστορία	Ε'. >
Λειτουργική και Κατήχηση	ΣΤ'. >

Α. 'Αλοΐζου

'Ελληνική 'Ιστορία	Γ'. >
'Αρχαία 'Ελλάδα	Δ'. >
Βυζαντινή 'Ιστορία	Ε'. >
Νεώτερη 'Ελλάδα	ΣΤ'. >

Γεωγραφία 'Ελλάδος	Δ'. >
Γεωγραφία 'Ηπείρων	Ε'. >
Γεωγραφία Εύρωπης	ΣΤ'. >

Γραμματική Δημοτικής	Γ'. Δ'. >
Γραμματ. Καθαρευούσης	Ε'. ΣΤ'. >

Ζωολογία	Γ'. Δ'. >
Ζωολογία	Ε'. ΣΤ'. >

Φυτολογία	Γ'. Δ'. >
Φυτολογία	Ε'. >

Φυτολογία	ΣΤ'. >
Φυτολογία	Ε'. ΣΤ'. >

Φυσική 'Ιστορία	Γ'. >
Φυσική 'Ιστορία	Δ'. >

Φυσική 'Ιστορία	Ε'. >
Φυσική 'Ιστορία	ΣΤ'. >

Πειραματική	Ε'. >
Πειραματική	ΣΤ'. >

Χημεία	Ε'. >
Χημεία	ΣΤ'. >
Χημεία	Ε'. ΣΤ'. >

Πειραματική και Χημεία	Ε'. >
Πειραματική και Χημεία	ΣΤ'. >

'Αριθμητική & Προβλήματα	Γ'. >
'Αριθμητική & Προβλήματα	Δ'. >

'Αριθμητική & Προβλήματα	Γ'. Δ'. >
--------------------------	-----------

Σ. 'Αλοΐζου — Γ. Σακκά

Γεωγραφία Στερεάς 'Ελλάδος και Εύβοιας	Γ'. >
---	-------

Γεωγραφία Πελοποννήσου	Γ'. >
Γεωγραφία Μακεδονίας	Γ'. >

Μαρίας Λιουδάκη - Στέλιου 'Αλοΐζου

Παλαιά Διαθήκη	Γ'. τάξ.
Καινή Διαθήκη	Δ'. >

'Εκκλ. 'Ιστορία	Ε'. >
Λειτουργική και Κατήχηση	ΣΤ'. >

Πρακτική 'Αριθμητική και Προβλήματα	Ε'. >
--	-------

Πρακτική 'Αριθμητική και Προβλήματα	ΣΤ'. >
--	--------

Πρακτική 'Αριθμητική και Προβλήματα	Ε'. ΣΤ'. >
--	------------

Γεωμετρία	Ε'. ΣΤ'. >
-----------	------------

Ε. Χατζηγιάννη - Σ. 'Αλοΐζου

Μαθήματα Χημείας	Ε'. >
Μαθήματα Χημείας	ΣΤ'. >

Μαθήματα Χημείας	Ε'. ΣΤ'. >
------------------	------------

Γ. Σακκά

Μυθικά Χρόνια	Γ'. >
'Ιστορικά Χρόνια	Δ'. >

Βυζαντινά Χρόνια	Ε'. >
Νεώτερα Χρόνια	ΣΤ'. >

Γεωγραφία 'Ηπείρων	Ε'. >
Γεωγραφία Εύρωπης	ΣΤ'. >

Γεωμετρία	Ε'. >
Γεωμετρία	ΣΤ'. >

Χ. Κακούλακη

Ζωολογία	Γ'. Δ'. >
Ζωολογία	Ε'. ΣΤ'. >

Φυτολογία	Ε'. ΣΤ'. >
Φυσική 'Ιστορία	Ε'. >

Ν. Δημητριάδου

Θεοί και 'Ηρωες	Γ'. >
Καινή Διαθήκη	Δ'. >

Στρατή Παπαδάκη

Γραμματική Δημοτικής	Γ'. Δ'. >
----------------------	-----------

'Αρσ. Ταμπakoπούλου

Γραμματική Δημοτικής	Δ'. — ΣΤ'. >
----------------------	--------------

Π. Βαβουλέ

Για να μάθης ορθογραφία, (γραμματική δημοτικής)	Δ'. — ΣΤ'. >
--	--------------